КОДЕКС КАРНОГО СПРАВУВАННЯ

КОДЕКС
КАРНОГО СПРАВУВАННЯ

З польської мови переклали:
проф. д-р МИКОЛА ПАШЕ-ОЗЕРСЬКИЙ
проф. д-р ЄВГЕН ДАВИДЯК
мгр ОЛЕКСАНДЕР ВОРОНЯК

УКРАЇНСЬКЕ ВИДАВНИЦТВО
КРАКІВ 1943 ЛЬВІВ

Друкарня Поліграфтресту ч. 5, Львів. III/43 — 187 — 5000 — KZ. 40422

КОДЕКС КАРНОГО СПРАВУВАННЯ

(В. З. П. Р. з 3 лютого 1939 р. ч. 8, поз. 44)

На підставі ст. 44 уст. 6 конституції і закону з 2 серпня 1926 р. про уповноваження Президента Республіки видавати розпорядження з силою закону (В. З. П. Р. ч. 78, поз. 443) постановляю таке:

ЗАГАЛЬНІ ПРИПИСИ

Ст. 1.

Справування щодо провин, які є підсудні загальним судам, відбувається згідно з приписами цього кодексу.

Ст. 2.

§ 1. Суд розпочинає справування на домагання управненого обвинувача.

§ 2. Обвинувач повинен подбати про дозвіл переслідувати дану особу, якщо цього дозволу вимагає окремий припис закону.

Ст. 3.

Суд не розпочинає справування, а розпочате закриває у випадку смерти обвинуваченого, задавнення або іншої обставини, що виключає переслідування.

Ст. 4.

Суд може за згодою обвинувача закрити справування, якщо найвища кара, яка загрожує обвинуваченому, не перевищує одного року позбавлення волі та силою закону її мусіла б поглинути вже правосильно присуджена кара.

Ст. 5.

Якщо обвинуваченого не спіймали, або якщо він є психічно хворий, то справування припиняється на час три-

вання перешкоди. У міру потреби слід зібрати та забезпечити докази.

Ст. 6.

Про початок та закінчення карного справування проти осіб, які підлягають публічній дисциплінарній владі, а також вихованців навчальних закладів повідомляють компетентну владу.

Ст. 7.

Карний суд вирішує самостійно всі правні питання, які виникають підчас справування, та не є зв'язаний рішенням іншого суду чи уряду.

Ст. 8.

§ 1. Органи державної цивільної та військової влади, а також самоуправні органи є зобов'язані давати допомогу судам і прокурорам.

§ 2. Зокрема поліція, в межах переслідування провин, виконує доручення суду та прокурора.

§ 3. Суд чи прокурор може звертатися безпосередньо до військової влади за збройною допомогою.

Ст. 9.

Всі органи влади, покликані до участи в дізнанні та в переслідуванні провин, є зобов'язані брати на увагу однаково обставини, що промовляють за обвинуваченим, як і ті, що проти нього.

Ст. 10.

Судді рішають згідно з своїм переконанням, яке спирається на вільну оцінку доказів.

КНИГА І

СУДИ

РОЗДІЛ І

ОБСЯГ ДІЯННЯ СУДІВ

Ст. 11.

§ 1. Суд з урядового обов'язку вирішує про свою компетенцію.

§ 2. Визнавши свою некомпетентність, суд передає справу, кому слід.

§ 3. На постанову щодо компетенції допускається жалоба.

Ст. 12.

Рішення, видане загальним судом щодо особи, яка в даній справі не є підсудна загальному судові, є силою права неважне.

Ст. 13.

§ 1. Рішення, видане судом нижчого ступеня з порушенням приписів про речову компетенцію, є силою права неважне; проте це не торкається рішень у справах, для яких суд вищого ступеня став компетентним на підставі ст. 30 § 2.

§ 2. Рішення суду вищого ступеня, видане в обсязі діяння суду нижчого ступеня, не є з цього приводу неважне.

Ст. 14.

§ 1. У випадках, передбачених у ст. 12 і 13, неважність стверджує постановою суд, безпосередньо вищий над судом, який видав неважне рішення.

§ 2. Рішення про неважність видає суд з власного почину або на внесення сторін.

Ст. 15.

§ 1. Коли щойно на головній розправі встановлено, що справа належить до компетенції суду нижчого ступеня, то це не зупиняє дальшого ходу розправи.

§ 2. Але якщо виникне потреба відкласти розправу з іншої причини, суд може передати справу до компетентного суду.

Ст. 16.

§ 1. Городський суд розглядає справи щодо провин, за які закон приписує кару позбавлення волі до двох років або гривну чи обидві ці кари разом, незалежно від додаткових кар і заходів забезпеки.

§ 2. Городські суди розглядають крім цього справи про провини, наведені в карному кодексі 1932 року:

а) в ст. 129, 130, 131, 133, 200;

б) в ст. 160, 257, 262 §§ 1 і 2, 264, 267, 268 і 269, якщо вартість майна не перевищує тисячу злотих.

§ 3. Городський суд не перестає бути компетентним, хоч би провинникові, з огляду на поворот до провини, професійність або звичку, загрожувала вища кара, ніж передбачена в § 1 або в приписах, наведених у § 2.

Ст. 17.

До компетенції городських судів не належать справи щодо провин, означених у карному кодексі 1932 року в ст. 151 § 2, 164 § 1, 215 § 2, 216 § 2, 217 § 2, 243 § 2 і 255, якщо знеславлення вчинено змістом друку, а також справи щодо провин, що їх окремі закони передають компетенції окружних судів.

Ст. 18.

Городський суд виконує доручені йому слідчі дії в справах, які належать до компетенції окружних судів.

Ст. 19.

Окружний суд розглядає всі справи, які не належать до компетенції інших судів.

Ст. 20.

Окружний суд розглядає засоби оскарження рішень городських судів та жалоби на дії слідчого судді.

Ст. 21.

Засоби оскарження рішень городських судів окружний суд розглядає в складі одного судді.

Ст. 22.

Скасована.

Ст. 23.

В округах, в яких впроваджено окремі суди для малолітніх, цей суд розглядає справи малолітніх, за винятком вказаних у ст. 632 § 2, без огляду на загальні приписи про речову компетенцію.

Ст. 24.

Апеляційний суд розглядає засоби оскарження рішень окружних судів, оскільки закон не постановляє інакше, а також видає рішення в інших указаних у цьому кодексі випадках.

Ст. 25.

Найвищий Суд є касаційною інстанцією і видає рішення в інших указаних у цьому кодексі випадках.

Ст. 26.

§ 1. Місцево компетентним є передусім суд, в якого окрузі вчинено провину.

§ 2. Якщо провину вчинено в окрузі кількох судів, компетентним є той з них, в якому найперше розпочато справування.

§ 3. Провину вважається за вчинену в тому місці, де виконано провинну дію, або де настав провинний наслідок чи згідно з наміром провинника мав настати.

Ст. 27.

§ 1. Якщо в момент розпочатку справування не можна встановити місця вчинення провини, компетентним є суд, в якого окрузі:

а) виявилася провина,

б) спіймано запідозрену особу,

в) проживає запідозрена особа

залежно від того, в якому з цих судів найперше розпочато справування.

§ 2. Припис § 1 застосовується відповідно, якщо провину, підсудну польським судам, вчинено за кордоном.

Ст. 28.

Якщо в момент розпочатку справи не можна встановити компетенції суду згідно зі ст. 26 і 27, Найвищий Суд постановляє, який суд має розглядати справу.

Ст. 29.

Суд, компетентний щодо вчинників провини, є так само компетентним щодо підмовників, допомагачів та інших осіб, яких провинне діяння є в тісному зв'язку з діянням учинника, якщо справування проти них ведеться одночасно.

Ст. 30.

§ 1. Якщо ту саму особу обвинувачено в кількох провинах, а справи належать до компетенції різних судів того самого ступеня, компетентним є суд, в якому найперше розпочато справування.

§ 2. Якщо справи належать до компетенції судів різних ступенів, справу розглядає суд вищого ступеня.

Ст. 31.

§ 1. Суд, компетентний згідно зі ст. 29 або 30, може вилучити справу щодо даного обвинуваченого або щодо даної провини, якщо визнає, що окремий її розгляд спричиниться до спрощення або прискорення справування.

§ 2. Вилучена справа переходить до компетентного суду на загальних засадах.

Ст. 32.

§ 1. Якщо проти тієї самої особи, з приводу кількох провин, видано в різних судах правосильні засудні вироки, а справи в першій інстанції розглядали суди того самого ступеня, тоді той із цих судів, який видав останній засудний вирок, видає вирок, що присуджує сукупну кару.

§ 2. Якщо збігаються вироки судів різного ступеня, сукупну кару присуджує окружний суд.

§ 3. Якщо збігаються вироки загального і військового суду, сукупну кару присуджує той з цих судів, який присудив суворішу кару.

Ст. 33.

§ 1. Польським карним судам не є підсудні:

а) акредитовані в Польщі дипломатичні представники чужих держав;

б) дипломатичний персонал представництва;

в) члени родин осіб, означених у букв. а) і б);

г) канцелярський пресонал представництва;

д) прислуга представників, яка має громадянство тієї самої, що вони, держави;

е) інші особи, які користуються правом екстериторіяльности на підставі законів, договорів і усталених міжнародних звичаїв.

§ 2. Припис § 1 не застосовується до польських громадян та не перешкоджає застосуванню ретерсії.

§ 3. Суди порозуміваються з особами, наведеними в § 1, при посередництві міністра юстиції.

Ст. 34.

§ 1. Так суд з урядового обов'язку, як і сторони можуть ставити питання про місцеву некомпетентність в окружному суді до часу правосильности обвинного акту, в городському суді — до закінчення судового переведення в першій інстанції.

§ 2. Пізніше поставлення питання про місцеву некомпетентність є неважне.

Ст. 35.

§ 1. Спори про компетенцію між судами того самого ступеня остаточно вирішує суд, безпосередньо вищепоставлений над судом, який перший почав спір.

§ 2. Рішення вищого суду щодо компетенції в'яже нижчий суд, навіть іншої округи.

Ст. 36.

Якщо військовий суд передасть справу загальному судові або не прийме справи, переданої йому загальним судом, справу розглядає загальний суд в обсязі загального карного права.

Ст. 37.

§ 1. Якщо військовий суд зажадає відступити йому справу, що її розглядає загальний суд, або навпаки, а суд, від якого зажадано відступити справу, на це не погоджується, тоді загальний суд подає справу разом зі своєю думкою на рішення загального суду другої інстанції.

§ 2. Якщо загальний суд другої інстанції теж висловиться за компетенцію загального суду, тоді подає справу разом зі своєю думкою на рішення Найвищого Суду.

§ 3. Якщо Найвищий Суд теж висловиться за компетенцію загального суду, то пересилає справу разом зі своєю думкою до Найвищого Військового Суду, а у випадку розбіжности думок обидвох Найвищих Судів справу вирішує склад з сімох осіб, а саме — з шістьох суддів, делеґованих у рів-

ній кількості обидвома судами, під черговим головуванням голів обидвох судів. Рішення ухвалюють на неявному засіданні, згідно з приписами цього кодексу, вислухавши внесення прокурорів обидвох судів.

Ст. 38.

Підчас спору про компетенцію кожний з судів, які ведуть спір, є зобов'язаний виконувати в своєму обсягу діяння всі невідкладні дії.

Ст. 39.

Якщо більшість свідків, яких треба викликати на судове засідання, проживає поза округою суду, в якому ведеться справа, а при цьому ще й у значній віддалі від цього суду, то суд, безпосередньо вищепоставлений над судом, в якому ведеться справа, може передати справу судові, в якого окрузі проживає більшість свідків.

Ст. 40.

Найвищий Суд вправі на внесення першого прокурора або з ініціятиви компетентного суду передати справу іншому судові того самого ступеня, якщо з огляду на забезпечення правильного здійснювання правосуддя треба вилучити справу з-під розгляду суду, місцево для неї компетентного.

РОЗДІЛ II

ВИЛУЧЕННЯ СУДДІ

Ст. 41.

§ 1. Суддя не може брати участи у веденні справи:

а) якщо справа безпосередньо його торкається;

б) якщо він є дружиною обвинувача, потерпілого, обвинуваченого або їх довіреника чи оборонця;

в) якщо він є родичем чи свояком у прямій лінії без обмеження, а в бічній лінії аж до ступеня між

дітьми братів і сестер осіб, наведених під буквою б), або якщо він є зв'язаний з однією з цих осіб усиновленням, опікою чи кураТелею;

г) якщо в тій самій справі його допитано як свідка чи знавця, або якщо він був свідком учинку, про який ведеться справа;

д) якщо він брав участь у тій самій справі як прокурор, оборонець або довіреник обвинувача чи цивільного позовника;

е) якщо він у тій самій справі провадив слідство;

є) якщо він у нижчій інстанції брав участь у виданні оскарженого рішення;

ж) у випадку скасування вироку, якщо він брав участь у його виданні, оскільки закон не постановляє інакше.

§ 2. Причини вилучення діють навіть після закінчення подружжя, усиновлення, опіки чи кураТелі, які є для них підставою.

Ст. 42.

§ 1. Про причину вилучення суддя повідомляє компетентний суд і здержується від участи в справі, за винятком невідкладних дій.

§ 2. Кожна зі сторін може повідомити суд про причину вилучення судді.

Ст. 43.

Про вилучення судді рішає суд, в якому ведеться справа, а коли йде про городського суддю — окружний суд.

Ст. 44.

Незалежно від причин, означених у ст. 41, суд, компетентний згідно з ст. 43, вилучує суддю на його власне домагання або на внесення сторони, якщо між ним і однією зі сторін є такі особисті відносини, які могли б викликати сумнів щодо його безсторонности.

Ст. 45.

§ 1. Внесення сторони про вилучення згідно зі ст. 44 слід заявити не пізніше як за три дні перед терміном, визначеним для головної розправи.

§ 2. У городському суді, якщо сторони повідомлено про термін розправи так пізно, що не можна додержати вказаного в § 1 реченця, слід подати внесення про вилучення найпізніше при початку головної розправи.

§ 3. Пізніше заявлення внесення є неважне.

Ст. 46.

У випадку вилучення цілого суду, безпосередньо вищий суд передає справу іншому судові того самого ступеня.

РОЗДІЛ III

РІШЕННЯ І НАКАЗИ

Ст. 47.

§ 1. Суд видає рішення у виді вироків або постанов. Рішення, яке закон не називає вироком, є постановою.

§ 2. У питаннях, які не вимагають рішення суду, голова суду видає накази. У судах, поділених на відділи, накази видає голова відділу.

§ 3. У городському суді всякі рішення та накази видає городський суддя.

Ст. 48.

Вирок можна видати тільки на розправі.

Ст. 49.

§ 1. Постанови видають або на розправі або на неявному засіданні.

§ 2. Постанови на розправі видається по вислуханні присутніх сторін.

§ 3. Постанови поза розправою видається по вислуханні усного чи прочитанні письмового внесення прокурора. Постанови слідчого судді та городського суду видається без вислухання прокурора, хіба що цей кодекс постановляє інакше або прокурор подав своє внесення.

Ст. 50.

Якщо потрібно для видання постанови на неявному засіданні перевірити фактичні обставини, суд може для переведення відповідних дій делеґувати суддю цього ж суду або місцево компетентного городського суддю; свідка або знавця можна допитати під присягою.

Ст. 51.

§ 1. Суд не зобов'язаний обґрунтовувати постанову:

а) що наказує перевести доказ, чи викликати когось в суд;

б) що задовольняє внесення сторони, якому інша сторона не противилась.

§ 2. Інші рішення суд повинен обґрунтувати, за винятком випадків, в яких закон його від цього виразно звільняє.

Ст. 52.

Якщо спеціяльний припис не постановляє інакше, суд подає до відома свої рішення, видані на розправі, усним проголошенням, а видані поза розправою усним проголошенням або дорученням відпису.

Ст. 53.

§ 1. Очевидні писарські помилки в рішенні чи в наказі можна кожного часу виправити.

§ 2. Постанову про виправлення підписується таким самим способом, як і акт, що підлягає виправленню.

§ 3. На постанову, що наказує виправлення, допускається жалоба.

КНИГА II

СТОРОНИ, ОБОРОНЦІ ТА ДОВІРЕНИКИ

РОЗДІЛ І

ПУБЛІЧНИЙ ОБВИНУВАЧ

Ст. 54.

Публічний обвинувач в обсязі переслідування провин є представником державної влади.

.Ст. 55.

Публічний обвинувач є зобов'язаний вносити та підтримувати обвинувачення в справах щодо провин, які переслідується з урядового почину.

Ст. 56.

Провини, яких розслід і переслідування залежить від внесення потерпілого, стають з моменту подання внесення провинами, переслідуваними з урядового почину.

Ст. 57.

Публічним обвинувачем перед усіма судами є прокурор.

Ст. 58.

§ 1. Публічними обвинувачами перед городськими судами є:

а) державна поліція;

б) крім того інші органи адміністрації в межах, визначених окремими законами.

§ 2. Вищенаведений припис не застосовується, оскільки прокурор сам діє.

Ст. 59.

§ 1. Публічний обвинувач, щодо якого має місце одна з обставин, вказаних у ст. 41 букв. а), б), в), г), або якщо він брав участь у справі як суддя чи оборонець, повинен

сам себе вилучити і повідомити про це свого безпосереднього зверхника.

§ 2. Про причину вилучення публічного обвинувача кожна зі сторін може повідомити його безпосереднього зверхника, який, якщо визнає, що така причина існує, визначає іншого обвинувача.

§ 3. Дія, виконана публічним обвинувачем, який повинен був себе вилучити, не є з цього приводу неважною.

Ст. 60.

§ 1. Публічний обвинувач може вже підчас дізнання подати внесення про забезпечення грошової кари чи конфіскати, яка загрожує обвинуваченому, способами, вказаними в законі про цивільне справування для забезпечення правежу.

§ 2. Припис § 1 застосовується відповідно до забезпечення на майні осіб, які майново відповідають за обвинуваченого.

§ 3. Про забезпечення вирішує на неявному засіданні карний суд, якому справа підсудна.

§ 4. На постанову в цьому питанні допускається жалоба.

Ст. 61.

Відступлення публічного обвинувача від обвинувачення після внесення обвинного акту суду не в'яже.

РОЗДІЛ II

ПОТЕРПІЛИЙ

Ст. 62.

За потерпілого вважається особу, якої правне добро безпосередньо порушено чи загрожено.

Ст. 63.

Якщо потерпілий не скінчив 17 років або є позбавлений дієздатности, його права виконують: батько, мати, опікун чи особа, яка постійно піклується потерпілим.

Ст. 64.

Якщо потерпілим є неповнолітній від 17 до 21 років, то його права нарівні з ним можуть виконувати наведені в ст. 63 особи, оскільки неповнолітній цьому не противиться.

Ст. 65.

Якщо потерпілим є правна особа, то права цієї особи виконує її законний представник.

Ст. 66.

У випадку смерти потерпілого його права виконує: дружина, батьки, діти та внуки.

Ст. 67.

§ 1. У справах щодо провин, які переслідуються з урядового почину і належать до компетенції городських судів, потерпілий має права сторони, а зокрема може вносити та підтримувати обвинувачення замість або побіч публічного обвинувача. Припис ст. 61 тут відповідно застосовується.

§ 2. Потерпілий має права сторони, якщо він самостійно вніс до суду обвинний акт, або якщо перед початком судового переведення в першій інстанції заявив, що підтримує обвинувачення, внесене публічним обвинувачем.

§ 3. Якщо дізнання правосильно закрито, потерпілий може внести обвинний акт тільки тоді, коли докаже, що після закриття виявилися нові обставини, які обґрунтовують обвинувачення. Якщо обвинний акт не наводить нових обставин, або якщо наведені обставини не мають значення для справи чи після перевірки не ствердилися, — городський суд відмовляє розпочати судове справування. На постанову, що відмовляє розпочати справування, потерпілий має право подати жалобу до окружного суду, який у складі трьох суддів вирішує остаточно.

РОЗДІЛ III

ПРИВАТНИЙ ОБВИНУВАЧ

Ст. 68.

§ 1. У справах щодо провин, переслідуваних на приватне обвинувачення, потерпілий вносить і підтримує обвинувачення як приватний обвинувач.

§ 2. Приписи ст. 63—66 тут відповідно застосовуються.

Ст. 69.

Якщо справування розпочато внаслідок обвинувачення, внесеного одним чи кількома потерпілими, інші особи, потерпілі від цього самого вчинку, можуть прилучитися до цього справування аж до початку головної розправи, хоч би навіть проминув реченець, встановлений для внесення обвинувачення.

Ст. 70.

Якщо потерпілий помер після того, як він вніс обвинувачення, то права потерпілого належать особам, наведеним у ст. 66, оскільки вони приєднаються до справи продовж преклюзивного тримісячного реченця від дати смерти потерпілого.

Ст. 71.

Відступлення приватного обвинувача від обвинувачення перед початком головної розправи спричиняє закриття справування.

Ст. 72.

Відступлення приватного обвинувача після того, як головна розправа почалась, а перед тим, як вирок став правосильним, спричиняє закриття справування тільки тоді, коли воно мало місце за згодою обвинуваченого або на заочній розправі.

Ст. 73.

§ 1. В справі, вже розпочатій на домагання приватного обвинувача, обвинувачення може обняти прокурор, якщо визнає, що цього вимагає публічний інтерес.

§ 2. Справа надалі ведеться з урядового почину, але приватний обвинувач зберігає право підтримувати обвинувачення.

§ 3. У випадку відступлення прокурора справа ведеться на приватне обвинувачення.

РОЗДІЛ IV

ЦИВІЛЬНИЙ ПОЗОВНИК

Ст. 74.

§ 1. Потерпілий може не пізніше, як на початку головної розправи, виступити з цивільним правежем, щоб шляхом карного процесу доходити майнових претенсій, які виникають з провини.

§ 2. У випадку смерти потерпілого, з цивільним правежем про майнову претенсію, що виникає для них з провини, можуть виступити, в передбаченому в § 1 реченці:

а) дружина, батьки, діти та внуки потерпілого;

б) інші особи, які силою законного права були на утриманні потерпілого.

Ст. 75.

Карний суд залишає цивільний правіж без розгляду:

а) якщо виявиться, що процес за ті самі претенсії вже ведеться в цивільному справуванні, або його вже вирішено в цьому справуванні;

б) якщо претенсії не мають безпосереднього зв'язку з предметом обвинувачення.

Ст. 76.

Цивільний позовник має право доказувати тільки ті обставини, на яких спирає свої претенсії.

Ст. 77.

§ 1. Цивільний позовник може вже підчас дізнання вимагати забезпечення правежу способами, вказаними в законі про цивільне справування.

§ 2. Про забезпечення вирішує на неявному засіданні карний суд, якому підсудна справа.

§ 3. На постанову в цьому питанні допускається жалоба.

Ст. 78.

§ 1. Цивільний позовник, що проживає поза осідком суду, в якому ведеться справа, повинен вказати особу, що проживає в осідку суду, якій мають бути доручувані призначені для нього письма. Суд може звільнити його від цього обов'язку.

§ 2. У випадку, коли не віднайдено під вказаною адресою цивільного позовника або особи, якій мають бути доручені письма, або коли не вказано цієї особи, письмо долучається до актів і вважається дорученим.

РОЗДІЛ V

ОБВИНУВАЧЕНИЙ

Ст. 79.

§ 1. Той, проти кого провадиться дізнання, називається запідозреним, а той, проти кого розпочато судове справування — обвинуваченим.

§ 2. Якщо цей кодекс уживає в загальному значенні вислів „обвинувачений", відповідні приписи застосовуються також до запідозреного.

Ст. 80.

Обвинувачений може вже підчас слідства або судових дій в ході дізнання вимагати, щоб йому з'ясували, яку провину йому закидають та які докази проти нього зібрано.

Ст. 81.

Обвинувачений може не відповідати на питання, які йому ставлять.

Ст. 82.

Про кожного обвинуваченого збираються дані щодо його тотожности, віку, родинних і майнових відносин, а також згадок про нього в карних реєстрах.

Ст. 83.

§ 1. Обвинувачений, який перебуває на волі, є зобов'язаний стати на кожний виклик суду чи прокурора, що провадить дізнання, і повідомити суд або прокурора про кожну зміну місця проживання.

§ 2. У випадку невиправданого нестання обвинуваченого, його можна припровадити примусово.

РОЗДІЛ VI

ОБОРОНЦІ І ДОВІРЕНИКИ

Ст. 84.

§ 1. Обвинувачений має право користатися допомогою оборонця.

§ 2. Обвинувачений може мати не більше трьох оборонців.

Ст. 85.

Якщо обвинувачений є неповнолітній або позбавлений дієздатности, право вибрати йому оборонця має також його батько, мати, опікун та особа, що ним постійно піклується.

Ст. 86.

Оборонцем у карних справах може бути перед усіма судами в межах Польщі тільки:

а) особа, вписана в Польщі до списка адвокатів;

б) професор чи доцент права польської академічної державної або визнаної державою школи.

Ст. 87.

Скасована.

Ст. 88.

§ 1. Обвинувачений мусить мати оборонця перед усіма судами, навіть підчас слідства:

а) якщо не скінчив 17 років, а не відповідає перед судом для малолітніх або перед городським судом, передбаченим у ст. 4 § 2 закону про устрій загальних судів;

б) якщо є глухий чи німий;

в) якщо є обґрунтований сумнів щодо його осудности.

§ 2. Припис § 1 не стосується касаційної розправи.

Ст. 89.

Голова суду визначує обвинуваченому оборонця з урядового обов'язку:

а) у випадках, вказаних у ст. 87 і 88, якщо обвинувачений не має оборонця з вибору;

б) на прохання обвинуваченого, який з причини вбогости не може покрити коштів оборони.

Ст. 90.

Визначення оборонця з урядового обов'язку до касаційної розправи залежить від розсуду голови Найвищого Суду.

Ст. 91.

Довіреника з урядового обов'язку для обвинувача або цивільного позовника можна визначити способом, вказаним у законі про цивільне справування.

Ст. 92.

Визначити одного оборонця для кількох співобвинувачених можна тільки тоді, коли оборона одного з них не суперечить обороні другого.

Ст. 93.

§ 1. Для оборони з урядового обов'язку визначають адвоката, що проживає в місцевості, в якій відбувається розправа або провадиться дізнання чи слідство.

§ 2. Якщо б доручення оборони з урядового обов'язку адвокатові натрапляло на особливі труднощі, то для оборони з урядового обов'язку визначають асесора, апліканта чи службовця судового секретаріяту, а в справах малолітніх — також куратора малолітніх або члена патронату над малолітніми.

Ст. 94.

З арештованим обвинуваченим оборонець може порозуміватися, до часу внесення обвинного акту, тільки за згодою та в присутності судді або прокурора; після ж внесення обвинного акту йому вільно порозуміватися з ним віч-на-віч.

Ст. 95.

§ 1. Довіреником приватного обвинувача, потерпілого (ст. 67) або цивільного позовника може бути особа, означена в ст. 86, а цивільного позовника — також особа, яка має право вести в даному суді цивільні справи.

§ 2. До довіреників застосовується відповідно припис ст. 84 § 2.

Ст. 96.

Сторони можуть давати довіреність або на письмі, або усно перед судом.

Ст. 97.

Довіреність дає право провадити справу в усіх інстанціях, оскільки не містить щодо цього виразного обмеження.

КНИГА III

ДОКАЗИ

РОЗДІЛ І

СВІДКИ

Ст. 98.

Кожна особа, що її викликав суд як свідка, повинна явитися в місці, дні та годині, вказаних у викликові, та остатися аж до звільнення.

Ст. 99.

Свідка, який не може явитися з приводу хвороби чи каліцтва, можна допитати в його мешканні.

Ст. 100.

Якщо потрібно допитати Президента Республіки, суд звертається до нього на письмі, щоб він визначив місце та час допиту.

Ст. 101.

Не вільно допитувати як свідка:

а) духовну особу щодо фактів, про які вона довідалася на сповіді;

б) оборонця обвинуваченого щодо фактів, про які він довідався від обвинуваченого, даючи правну пораду чи ведучи справу.

Ст. 102.

Якщо свідок, крім вказаних у ст. 101 випадків, відмовляється зізнавати з приводу професійної тайни, а суд не вважатиме можливим його звільнити, допит відбувається при закритих дверях.

Ст. 103.

§ 1. Публічних урядовців і військових, хоч би вони вже не були в активній службі, вільно допитувати як свідків про обставини, щодо яких вони зобов'язані зберігати урядову тайну, тільки з дозволу їх теперішнього чи останнього службового начальства.

§ 2. Дозволу можна відмовити тільки тоді, коли зізнання могли б заподіяти значну шкоду державі.

§ 3. Суд може звернутися до найвищої влади даного відділу державного управління, щоб вона звільнила урядовця чи військового від обов'язку зберігати тайну.

Ст. 104.

§ 1. Мають право відмовитися зізнавати:

а) дружина обвинуваченого;

б) родичі та свояки обвинуваченого в прямій лінії;

в) родичі обвинуваченого в бічній лінії аж до ступеня між дітьми братів і сестер;

г) брат і сестра дружини обвинуваченого;

д) особа зв'язана з обвинуваченим усиновленням.

§ 2. Право відмовитися зізнавати триває навіть після закінчення подружжя чи усиновлення.

§ 3. Про право відмовитися зізнавати слід ці особи попередити.

Ст. 105.

Якщо наведена в ст. 104 особа вже зізнавала, а потім перед зізнаннями підчас судового переведення в першій інстанції заявить, що бажає скористатися з права відмови, попереднє її зізнання не може служити доказом і не може бути відчитане ні відтворене.

Ст. 106.

Свідок має право не відповідати на питання щодо обставин, яких виявлення могло б наразити на відповідальність

за провину його самого або особу, яка є з ним у вказаному в ст. 104 відношенні.

Ст. 107.

Свідка слід, попередивши про відповідальність за неправдиві зізнання, запитати передусім про ім'я, прізвище, вік, заняття, місце проживання та відношення до сторін.

Ст. 108.

Суд відбирає на головній розправі від свідка присягу, хіба що сторони звільнять свідка від присяги, а суд не вважає її потрібною.

Ст. 109.

Слідчий суддя допитує свідка під присягою тільки тоді, коли є обґрунтоване припущення, що свідок не скаже правди без присяги або не стане на головну розправу з приводу перешкод, які не можна чи надто тяжко усунути, або з приводу значної віддалі його місця перебування.

Ст. 110.

§ 1. Не присягають:
- а) малолітні до 14 років;
- б) особи, які з приводу психічної хвороби чи іншого порушення психічної діяльности не усвідомлюють собі значення присяги;
- в) запідозрений в участі у вчинку, який є предметом справування, або в провинній діяльності, що є в тісному зв'язку з діянням обвинуваченого.

§ 2. Духовні особи правно признаних віровизнань не присягають.

Ст. 111.

§ 1. Свідок присягає за такою формулою:

„Присягаю Господу Богу Всемогутньому і Всезнаючому, що скажу щиру правду, нічого не затаюючи

з того, що мені відомо. Так мені, Господи Боже, допоможи“.

§ 2. Особи, що визнають християнську релігію, присягають перед хрестом.

§ 3. Особи, що визнають мойсеєву релігію, тримають руку на торі — 2 кн. Мойсея 20 розд. 7 рядок.

Ст. 112.

§ 1. Форми запевнення ненаведених у ст. 111 свідків, що скажуть правду, нічого не затаюючи, визначить, взявши на увагу поодинокі категорії свідків, розпорядження Президента Республіки, видане на підставі постанови ради міністрів.

§ 2. У цьому випадку застосовуються приписи про присягу та її правні наслідки.

Ст. 113.

§ 1. Свідок присягає, повторюючи за суддею або читаючи голосно формулу присяги, при чому всі, не виключаючи суддів, стоять.

§ 2. Письменні німі присягають, підписуючи формулу. Неписьменні німі присягають при допомозі перекладача, роблячи знаки.

§ 3. Перед відібранням присяги суд попереджує свідка про значення цього акту та відповідальність за неправдиве зізнання.

Ст. 114.

Свідкам, які зізнавали в даній справі під присягою, пригадується при поновному допиті попередню присягу, хіба що суд визнає поновне відібрання присяги необхідним.

Ст. 115.

Допит щодо самої справи починається закликом до свідка, розповісти все, що йому відомо в справі, після чого суд, а потім сторони можуть ставити свідкові питання.

Ст. 116.

Якщо між зізнаннями свідків виникнуть суперечності, суд може наказати звести їх віч-на-віч.

Ст. 117.

§ 1. За невиправдане нестання суд засуджує свідка на гривну до п'ятисот злотих і заплату коштів, спричинених відкладенням розправи з приводу його нестання. Гривну, у випадку неможливости стягнути її, заміняється арештом до двох тижнів.

§ 2. Крім цього суд, коли це потрібно, наказує примусово припровадити свідка.

Ст. 118.

§ 1. Означені в ст. 117 наслідки застосовуються так само у випадку невиправданої відмови зізнавати чи присягати, при чому у випадку поновної відмови суд має право знову засудити свідка на гривну до тисячі злотих з заміною на арешт до одного місяця, якщо гривну не можна стягнути.

§ 2. Незалежно від вищенаведених кар, суд може наказати негайно арештувати, на час не більше одного місяця, свідка, який відмовляється зізнавати чи присягати. Арешт касується, якщо свідок дасть зізнання чи присягне, або якщо справу в даній інстанції закінчено.

Ст. 119.

Про примусове припровадження або покарання особи, що підлягає військовому судові, та про застосування до неї передбаченого в ст. 118 § 2 заходу суд звертається до військової влади.

Ст. 120.

Якщо розправу відкладено з приводу нестання кількох осіб або їх відмови зізнавати чи присягати, то всі ті, що їх невиправдане нестання або відмова була причиною відкла-

дення розправи, відповідають солідарно за повернення сполучених із цим коштів, оскільки суд не постановить інакше.

Ст. 121.

Суд звільняє свідка від кари, повернення коштів і примусового припровадження, якщо свідок продовж двох тижнів від його повідомлення докаже, що його нестання було виправдане.

Ст. 122.

На постанови, видані згідно зі ст. 117, 118, 120 і 121, допускається жалоба.

РОЗДІЛ II

ОГЛЯД, ЗНАВЦІ ТА ПЕРЕКЛАДАЧІ

Ст. 123.

Якщо потрібно, суд переводить огляд місця, речей або тіла.

Ст. 124.

У випадках, що вимагають специяльних знань, суд викликає знавців.

Ст. 125.

§ 1. Виконувати дії знавця є зобов'язаний не тільки судовий знавець, але також усякий, хто виконує професію, яка стверджує його знання в даній ділянці.

§ 2. Обставина, що хтось є свідком у даній справі, не виключає допиту його як знавця.

Ст. 126.

§ 1. Не можуть бути знавцями особи, яких згідно зі ст. 101 не вільно допитувати як свідків, або які згідно зі ст. 104 мають право відмовитися зізнавати.

§ 2. Якщо сторона наведе важливі причини, що ослаблюють довір'я до даного знавця, суд викликає замість нього іншого.

Ст. 127.

Для огляду трупа завжди викликається лікаря, по змозі судового знавця.

Ст. 128.

§ 1. Якщо є підозріння, що заподіяно насильну смерть, наказується перевести розтин трупа лікарем.

§ 2. Для розтину трупа слід, по змозі, викликати крім знавця також лікаря, який востаннє давав допомогу померлому.

Ст. 129.

§ 1. Якщо є підозріння, що смерть настала внаслідок отруєння, то треба, щоб хемік або відповідний уряд чи установа перевели дослідження нутрощів і інших предметів, які можуть мати зв'язок з отруєнням.

§ 2. Для дослідження слід в разі потреби викликати також лікаря.

Ст. 130.

§ 1. Якщо потрібно перевести обслід психічного стану обвинуваченого, суд викликає щонайменше двох лікарів, по змозі психіятрів.

§ 2. Знавці можуть вимагати віддання обвинуваченого під обсервацію в лікувальному закладі.

§ 3. Потребу, час тривання і місце обсервації визначає суд. Обсервація повинна тривати не довше шести тижнів. У виняткових випадках суд може на внесення знавців продовжити цей реченець на точно означений час.

§ 4. На постанову, якою наказано обсервацію в лікувальному закладі, допускається жалоба.

§ 5. Якщо каральність учинку обвинуваченого залежить від установлення психічного стану потерпілого, то припис § 1 застосовується і до потерпілого.

Ст. 131.

Огляд, сполучений із оголенням тіла, виконує по змозі знавець тієї самої статі. Суддя може бути при цьому присутній тільки в разі потреби.

Ст. 132.

Знавець подає судові усно чи на письмі докладний звіт про свої помічення, а також висновок, що на них спирається.

Ст. 133.

§ 1. Знавець присягає за такою формулою:

„Присягаю Господу Богу Всемогутньому і Всезнаючому, що довірені мені обов'язки знавця виконаю з усією сумлінністю та безсторонністю. Так мені, Господи Боже, допоможи".

§ 2. Судовий знавець присягає тільки обіймаючи становище, а в окремих справах покликається на цю присягу.

Ст. 134.

Знавці можуть за згодою суду переглядати акти цілої справи або їх частину, а також ставити обвинуваченому та свідкам питання, потрібні для встановлення висновку.

Ст. 135.

Суд керує дослідом, яке переводять знавці, а якщо умову досліду цього вимагають, може визначити знавцям реченець для подання висновку, а також видати їм під розписку предмети, що підлягають дослідові.

Ст. 136.

Якщо предмет досліду може підпасти знищенню або зазнати змін при досліді, слід, по змозі, передати частину цього предмету для зберігання до суду.

Ст. 137.

Якщо висновок знавців є неясний чи суперечний, суд може наказати поновно допитати тих самих знавців або викликати інших.

Ст. 138.

Замість того, щоб викликати знавців, або незалежно від їх виклику, суд може звернутися за висновком до відповідного уряду чи установи.

Ст. 139.

§ 1. У справах про підроблювання польських грошей суд звертається по висновок до уряду чи установи, покликаних друкувати банкноти чи карбувати монети.

§ 2. У справах про підроблення чужих грошей суд, якщо потрібно, звертається через міністра юстиції за висновком до належного закордонного уряду чи установи.

Ст. 140.

§ 1. Суд викликає відповідного перекладача, якщо потрібно:

а) допитати глухого чи німого, з яким суд не може безпосередньо порозумітися;

б) допитати особу, яка не говорить зрозумілою судові мовою;

в) перекласти складене чужою мовою письмо.

§ 2. До перекладачів застосовуються відповідно приписи, які стосуються знавців.

Ст. 141.

§ 1. Ст. 98, 107, 108, 109, 111 §§ 2, 3, ст. 112, 113 §§ 1, 3 і ст. 114—122 застосовуються відповідно до знавців і перекладачів.

§ 2. Примусове припровадження знавців і перекладачів слід застосовувати тільки у виняткових випадках.

РОЗДІЛ III

ТРУС І ЗАТРИМАННЯ РЕЧЕЙ

Ст. 142.

§ 1. В осіб, запідозрених у вчиненні провини, можна переводити особистий чи домовий трус з метою їх спіймання, виявлення доказів вини або предметів, добутих провиною чи таких, що підлягають конфіскаті.

§ 2. В інших осіб чи в інших місцях можна переводити трус тільки тоді, коли є припущення, що там знаходяться: особа, запідозрена в провині, або предмети, що є доказом провини, що набуті провиною, чи такі, що підлягають конфіскаті.

Ст. 143.

Особистий трус слід, якщо можливо, переводити при допомозі особи тієї самої статі.

Ст. 144.

Домовий трус у нічну пору можна переводити тільки:

а) у невідкладних випадках, якщо йде про провину, за яку закон визначає кару позбавлення волі до шести місяців або тяжчу кару;

б) в приміщеннях, відкритих у цю пору для публіки;

в) в приміщеннях, які є місцем зустрічі для провинників чи місцем для переховування речей, добутих провиною, або місцем для професійного зайняття розпустою чи газардовими грами.

Ст. 145.

§ 1. Нічною порою вважається час від дев'ятої години вечора до сьомої ранку.

§ 2. Трус, розпочатий удень, можна переводити далі, не зважаючи на настання нічної пори.

Ст. 146.

Трус у приміщенні державного чи самоуправного уряду переводиться, повідомивши начальника чи його заступника.

Ст. 147.

Трус у приміщенні, зайнятому військом, переводиться в присутності безпосереднього начальника або визначеного ним заступника.

Ст. 148.

Трус у бюрі або помешканні означених у ст. 33 осіб вільно переводити тільки за згодою компетентного дипломатичного представника.

Ст. 149.

§ 1. Особу, в якої має відбутися трус, повідомляється про мету трусу і закликається до присутности при ньому.

§ 2. Якщо господаря приміщення на місці нема, закликається до присутности при трусі щонайменше одного дорослого домівника чи сусіда.

Ст. 150.

§ 1. Якщо трус переводить державна поліція, вона повинна пред'явити особі, в якої має відбутися трус, доручення судді або прокурора.

§ 2. У невідкладних випадках, якщо доручення не можна було видати перед трусом, слід пред'явити наказ керівника компетентної поліційної одиниці або службове посвідчення, а опісля звернутися до суду чи прокурора по затвердження трусу; на домагання особи, в якої переведено трус, слід продовж 7 днів від заявлення домагання доручити їй постанову про затвердження трусу.

Ст. 151.

Предмети, що їх забрано при трусі, слід списати, а на домагання особи, в якої їх відібрано, видати їй розписку.

Ст. 152.

§ 1. Предмети, які можуть служити для встановлення суті вчинку чи для виявлення вчинника, слід після переведення огляду і складення докладного опису або долучити до актів справи, або віддати на зберігання власникові чи іншій особі, що заслуговує довір'я, з обов'язком пред'явити їх на кожну вимогу суду та з забороною їх позбувати чи переіначачувати.

§ 2. Речові докази слід відповідно забезпечити та по змозі опечатати.

Ст. 153.

§ 1. Якщо особа, в якої є предмети, що є доказом провини, добуті провиною або які підлягають конфіскаті, відмовляється їх видати, можна наказати їх відібрати.

§ 2. Якщо предмети відібрав не суддя, то той, хто відбирає, повинен негайно звернутися до суду, щоб він затвердив відібрання.

Ст. 154.

§ 1. Особу, що відмовилася видати речі, які після цього в неї знайдено, суд засуджує на гривну до п'ятисот злотих з заміною гривни, якщо її не можна стягнути, арештом до двох тижнів.

§ 2. Якщо особа, якій доведено, що в неї знаходяться згадані в ст. 153 предмети, відмовилася їх видати, а через трус знайти їх не можна, то суд може засудити цю особу на гривну до п'ятисот злотих з заміною гривни, якщо її не можна стягнути, арештом до двох тижнів, а у випадку поновної відмови — на гривну до тисячі злотих з заміною гривни, якщо її не можна стягнути, арештом до одного місяця.

§ 3. Суд може у вказаному в § 2 випадку, незалежно від вищенаведених кар, наказати негайно арештувати особу,

яка відмовляється видати речі, на час не більше одного місяця. Арешт касується, якщо предмети видано, або якщо справу в даній інстанції закінчено.

§ 4. Приписи цієї статті не застосовуються до того, хто або сам є запідозрений у даній провині, або може звільнитися від свідчення.

§ 5. На видану на підставі цієї статті постанову суду допускається жалоба.

Ст. 155.

§ 1. Якщо уряд, від якого суд зажадав документу, відмовляється його видати, суд може звернутися до найвищої влади відповідного державного управління, щоб вона наказала видати документ.

§ 2. Видачі можна відмовити тільки тоді, коли відомість документу могла б принести значну шкоду державі.

Ст. 156.

§ 1. Листування та інші папери, що їх знайдено при трусі, можна переглядати без згоди особи, в якої їх знайдено.

§ 2. Якщо в особи, незапідозреної у вчиненні провини (ст. 142 § 2), переводить трус не суддя і не прокурор, а треба переглянути таке листування чи папери без огляду на спротив особи, в якої їх знайдено, слід, не переглядаючи, опечатати їх і переслати до суду чи до прокурора. Особа, від якої папери відібрано, може їх опечатати своєю печаткою.

Ст. 157.

До присутности при розпечатуванні й перегляді листування та паперів закликається, по змозі особу, від якої їх відібрано.

Ст. 158.

§ 1. Поштові, телеграфні та залізничні уряди є зобов'язані на вимогу суду видавати судові й прокуророві листування та посилки, вислані обвинуваченим або йому адресовані.

§ 2. На постанову суду допускається жалоба.

Ст. 159.

У невідкладних випадках прокурор може вимагати здержання видачі вказаного у ст. 158 листування та посилок аж до одержання судового наказу, але не довше, як на три дні.

Ст. 160.

Якщо потреба затримати поштове чи телеграфне листування або залізничні посилки виникне підчас дізнання, слід подати відповідне внесення слідчому судді або городському судові, який, розглянувши познаки, видає постанову.

Ст. 161.

Листування та посилки видаються тільки судові або прокуророві, і тільки суд або прокурор мають право їх відкривати. У цьому випадку застосовується припис ст. 157.

Ст. 162.

Предмети, добуті провиною, повертаються потерпілому, оскільки вони не є необхідними для встановлення суті провини або для виявлення вчинника.

Ст. 163.

§ 1. Якщо є сумнів щодо особи чи прав власника відібраних від обвинуваченого предметів, їх віддається аж до судового вирішення на зберігання судові або особі, яка заслуговує довір'я, на умовах, передбачених у ст. 152 § 1.

§ 2. Предмети, які можуть швидко попсуватися чи знищитися, продає в цьому випадку з прилюдних торгів управа громади чи поліція, а одержані гроші вносять до суду.

КНИГА IV
ЗАПОБІГАННЯ УХИЛЯННЮ ВІД СУДУ

РОЗДІЛ І
ТИМЧАСОВЕ АРЕШТУВАННЯ

Ст. 164.

§ 1. Тимчасове арештування може мати місце тільки на підставі постанови суду.

§ 2. На постанову в цій справі допускається жалоба.

Ст. 165.

Тимчасове арештування може мати місце тільки тоді:

а) коли є обґрунтоване побоювання, що обвинувачений буде укриватися, або

б) коли справа ведеться за провину, за яку закон передбачає кару позбавлення волі до одного року або тяжчу кару, та є обґрунтоване побоювання, що обвинувачений нахилятиме свідків до фальшивих зізнань, чи старатиметься іншим способом усунути докази провини, або

в) коли обвинувачений не має в краю ні постійного місця перебування, ні означеного джерела утримання, або коли не можна встановити його тотожність, або

г) коли обвинувачений є провинником навиклим, професійним чи рецидивістом.

Ст. 166.

§ 1. Спійманого на гарячому вчинку або безпосередньо після нього підчас погоні кожний має право затримати навіть без постанови суду, якщо є побоювання втечі спійманого або не можна встановити його тотожність.

§ 2. Спійманого слід негайно передати в руки поліції, прокурора або городського суду.

Ст. 167.

Прокурор і поліція мають право кожного часу затримати запідозреного, якщо є необхідні умови для видання постанови про арешт, а проволока могла б спричинити втечу запідозреного чи затертя слідів провини.

Ст. 168.

Запідозреного, якого затримано, слід негайно припровадити до найближчого слідчого судді або городського суду, який допитує затриманого і, ознайомившись з зібраними познаками, або наказує арештувати запідозреного, або відпускає його на волю.

Ст. 169.

Якщо продовж сорока восьми годин від моменту затримання владою запідозреному не доручено відпису постанови суду про арешт, треба затриманого відпустити на волю.

Ст. 170.

§ 1. Тимчасово арештованого слід негайно відпустити на волю, якщо відпадуть причини, з яких його арештовано.

§ 2. Підчас дізнання наказ відпустити на волю може дати також прокурор.

Ст. 171.

§ 1. Арешт запідозреного може тривати підчас дізнання найдовше два місяці. Про це слід зазначити в постанові суду.

§ 2. Слідчий суддя або городський суд може на обґрунтоване внесення продовжити ще арешт найбільше на місяць. Далі продовжувати арешту не можна.

Ст. 172.

§ 1. Арешт підчас слідства, разом з дізнанням, може тривати найдовше шість місяців.

§ 2. Далі продовжити арешт окружний суд може тільки тоді:

а) коли необхідно перевести слідчі дії поза кордонами Польщі, або
б) коли, з огляду на особливі обставини справи, суд визнає, що слідства не можна було закінчити у вказаному в § 1 реченці.

РОЗДІЛ II

КАВЦІЯ Й ПОРУКА

Ст. 173.

Суд може відмовитися від арештування обвинуваченого чи звільнити вже арештованого під умовою внесення кавції або дачі поруки в певній грошовій сумі, при якої визначенні суд бере на увагу ступінь заможности обвинуваченого і того, хто вносить кавцію, або поручника, розмір заподіяної шкоди та кари, що загрожує.

Ст. 174.

Замість вимагати кавцію чи поруку від військового в активній службі, суд може задовольнитися наглядом його начальства.

Ст. 175.

Кавцію може внести або сам обвинувачений, або інша особа.

Ст. 176.

Кавцію слід вносити готівкою або цінними паперами, що їх приймають скарбові уряди як кавцію.

Ст. 177.

Гіпотечний впис може заступити внесення готівки чи цінних паперів тільки тоді, коли одночасно пред'явлено доказ, що вартість обтяженої нерухомости, після відрахуван-

ня гіпотек, які мають першенство, достатньо забезпечує визначену суму кавції.

Ст. 178.

§ 1. Поручитися може тільки особа, яка має постійне місце проживання в краю та пред'являє достатні докази, що її майна вистачає на покриття поруки.

§ 2. Суд може не прийняти поруки, якщо особа поручника не заслуговує довір'я.

Ст. 179.

§ 2. Того, хто вносить кавцію чи поручається, попереджують, що у випадку втечі обвинуваченого або його невиправданого нестання на виклик суду кавція пропаде, а з поручника буде стягнена сума поруки.

§ 2. До того, хто вносить кавцію або поручається, застосовуються приписи ст. 78.

Ст. 180.

Про прийняття кавції або поруки слід скласти протокол, який підписує той, хто вносить, і той, хто приймає кавцію чи поруку. У цьому протоколі слід зазначити про додержання припису ст. 179.

Ст. 181.

§ 1. Про пропажу кавції чи про стягнення суми поруки вирішує: підчас слідства — слідчий суддя, в інших випадках — суд, до якого компетенції належить справа.

§ 2. Перед виданням постанови слід викликати для дачі пояснень особу, яка внесла кавцію або поручилася.

§ 3. На постанову в цій справі допускається жалоба.

Ст. 182.

Суму пропалої кавції чи стягненої поруки передають до державного скарбу, але потерпілий має першенство щодо задовольнення з цієї суми претенсій про відшкодування

заподіяної провиною кривди, оскільки цього відшкодування він не може одержати з майна вчинника чи особи, що відповідає за його вчинок.

Ст. 183.

Особу, що внесла кавцію або поручилася, повідомляють про терміни, визначені для стання обвинуваченого.

Ст. 184.

Суд може наказати арештувати обвинуваченого, звільненого за кавцією чи порукою, якщо виявляться нові обставини, що вимагають арештування.

Ст. 185.

§ 1. Коли кавцію чи поруку взято назад, слід обвинуваченого негайно арештувати.

§ 2. Особа, яка взяла назад кавцію чи поруку, перестає відповідати щойно від моменту арештування обвинуваченого або внесення нової кавції чи дачі поруки.

Ст. 186.

§ 1. Порука вигасає, а кавцію повертається особі, яка її внесла, у момент арештування обвинуваченого, закриття справування або видання виправдального вироку.

§ 2. Припис § 1 не стосується кавції чи поруки, щодо яких уже видано постанову про пропажу або стягнення.

РОЗДІЛ III

ЗАБОРОНА ВИДАЛЯТИСЯ, ПОЛІЦІЙНИЙ НАГЛЯД

Ст. 187.

§ 1. Визнаючи потрібним застосувати запобіжний захід, суд може заборонити обвинуваченому видалятися з постійного місця проживання або віддати його під нагляд державної поліції, волосного старшини чи громадського голови або

під нагляд іншої влади, яка цього підійметься, якщо ці заходи є в цьому випадку достатніми.

§ 2. У випадку заборони видалятися обвинуваченому не вільно покидати постійного місця проживання без дозволу суду, а підчас дізнання — без дозволу прокурора.

§ 3. Той, кого віддано під нагляд, є крім цього зобов'язаний з'являтися до влади, яка наглядає, у проміжках часу, визначених у постанові суду, який може теж зобов'язати обвинуваченого до інших обмежень його волі, що полегшують виконувати нагляд.

§ 4. Якщо обвинувачений не виконує виданих на підставі цієї статті наказів, суд має право застосувати більш успішний запобіжний захід.

РОЗДІЛ IV

РОЗШУКОВІ ЛИСТИ ТА ОХОРОННІ ГРАМОТИ

Ст. 188.

§ 1. Якщо місце перебування обвинуваченого є невідоме, суд з власного почину або на внесення обвинувача наказує розшук обвинуваченого через поліцію.

§ 2. Підчас прокурорського дізнання такі накази видає прокурор, а при виконанні вироку — влада, яка виконує вирок.

Ст. 189.

§ 1. Якщо обвинувачений, щодо якого видано постанову про арешт, укривається, суд чи прокурор може наказати розіслати розшукові листи.

§ 2. Розсилання розшукових листів щодо засудженого, який укривається, наказує влада, що виконує вирок.

Ст. 190.

У розшукових листах наводиться:

а) влада, яка їх розсилає;

б) ім'я та прізвище, а по змозі — докладний опис обвинуваченого з долученням його світлини;
в) закинута йому провина;
г) останнє відоме місце проживання та громада, до якої обвинувачений приналежить;
д) постанова про арешт або засудний вирок;
е) заклик до кожного, хто знає місце перебування обвинуваченого, щоб він повідомив про це найближчу судову або поліційну владу і по змозі затримав обвинуваченого.

Ст. 191.

Спосіб поширювання розшукових листів, вибір часописів, у яких вони мають бути оголошені, а також місцевостей, де мають бути розклеєні, залежить від розсуду влади, що розсилає розшукові листи.

Ст. 192.

Якщо обвинувачений, який перебуває за кордоном, складе заяву, що він з'явиться до суду у визначений термін при умові, що він відповідатиме, будучи на волі, суд може видати йому охоронну грамоту.

Ст. 193.

Охоронна грамота забезпечує обвинуваченому перебування на волі аж до видання вироку в першій інстанції, оскільки обвинувачений:
а) стане у визначений судом термін;
б) не буде без дозволу суду видалятися з обраного місця перебування в краю;
в) не буде нахиляти свідків до фальшивих зізнань або старатися іншим способом усувати докази провини.

Ст. 194.

§ 1. Суд може обумовити видачу охоронної грамоти внесенням кавції чи порукою.

§ 2. У такому випадку недодержання наведених у ст. 193 умов тягне за собою не тільки арешт обвинуваченого, але також пропажу кавції або стягнення суми поруки.

КНИГА У
ПОРЯДКОВІ ПРИПИСИ

РОЗДІЛ І

ДОРУЧЕННЯ ВИКЛИКІВ І ІНШИХ СУДОВИХ ПИСЕМ

Ст. 195.

Виклик, висланий судом, повинен підписати суддя або секретар, а висланий прокурором — прокурор або секретар.

Ст. 196.

У викликові слід указати:
- а) ім'я, прізвище та адресу викликаного;
- б) як кого, та в якій справі його викликають;
- в) місце, день і годину стання;
- г) назву та докладну адресу суду чи прокурорського уряду, які викликають;
- д) наслідки нестання.

Ст. 197.

§ 1. Судові письма доручає пошта в листах за зворотною розпискою або судові чи прокурорські службовці, а особам, що перебувають у в'язниці — також службовці управи в'язниці.

§ 2. Адресат може відібрати письмо безпосередньо в секретаріяті суду.

Ст. 198.

Письма, адресовані до місцевостей, в яких нема поштового уряду ні не зорганізовано постійного доручування реко-

мендованого листування, доручаються при посередництві органів волосної управи.

Ст. 199.

Судові письма доручає державна поліція, якщо доручення є у зв'язку з дією, що її наказав поліції суд чи прокурор.

Ст. 200.

Виклики та інші судові письма для військових в активній службі пересилаються, для доручення, їх безпосередньому командуванню.

Ст. 201.

Про виклик особи, яка є на службі залізниці або водної чи повітряної плавби, повідомляється одночасно безпосереднє начальство викликаної особи.

Ст. 202.

Судові письма доручається адресатам по змозі до їх власних рук.

Ст. 203.

§ 1. Якщо з приводу відсутности адресата не можна доручити йому письма до власних рук, письмо доручається дорослому домівникові, а якщо такого нема — сусідові або двірникові дому.

§ 2. Якщо не знайдеться ніхто такий, хто хотів би прийняти письмо, його залишають у місцевому волосному або поштовому уряді.

§ 3. У випадку доручення письма сусідові чи двірникові дому або залишення його у волосному чи поштовому уряді, на дверях адресата прибивається повідомлення про те, кому доручено письмо.

Ст. 204.

Письмо, призначене для корпорації, спілки, товариства, закладу чи союзу, або для оборонця чи довіреника сторони,

можна, якщо в приміщенні бюра нема особи, уповноваженої приймати письма, доручити замість неї теж до рук кожної особи, що працює в бюрі, а якщо таких осіб нема — дірникові дому, в якому знаходиться бюро.

Ст. 205.

Якщо сторона, якій доручено виклик на головну розправу, змінила опісля місце проживання та не повідомила про це суду, тоді вислані їй на останню відому адресу виклики та інші судові письма вважаються дорученими.

Ст. 206.

§ 1. Одержувач письма стверджує його доручення власноручним підписом, зазначуючи дату доручення; якщо ж він є неписьменний або відмовляється підписати, то особа, яка доручає, сама зазначає дату доручення, а також причину відсутности підпису.

§ 2. Доказ доручення пересилається владі, яка вислала письмо.

Ст. 207.

Якщо через недостачу часу або з інших причин доручити виклик передбаченим у цьому кодексі способом було б особливо тяжко, можна викликати свідків чи знавців телеграфом, телефоном або іншим, найбільше відповідним з огляду на обставини, способом.

Ст. 208.

Нестання викликаних згідно зі ст. 207 осіб тягне за собою законні наслідки нестання тільки тоді, коли суд не матиме сумніву, що виклик своєчасно дійшов до відома викликаного.

Ст. 209.

Недодержання приписів ст. 195—207 не спричиняє неважности доручення, якщо особа, для якої виклик чи інше

судове письмо було призначене, заявить, що вона виклик чи письмо одержала.

Ст. 210.

§ 1. Особа, яка має примусово припровадити викликаного до суду, показує викликаному наказ припровадження та закликає його піти разом з нею до вказаного в наказі місця.

§ 2. У наказі припровадження слід навести вказані в ст. 196 подробиці.

Ст. 211.

У випадку опору, особа, що має припровадити, має право вжити сили, а в міру потреби звертається за допомогою до поліції і навіть до приватних осіб, які погодяться дати допомогу.

РОЗДІЛ II

ПЕРЕГЛЯД АКТІВ ТА ОДЕРЖУВАННЯ ВІДПИСІВ

Ст. 212.

§ 1. Сторони та їх оборонці, довіреники та законні представники мають право переглядати в канцелярії суду акти справи і робити з них відписи.

§ 2. Засвідчені відписи з актів справи можна одержувати у випадку обґрунтованої потреби тільки з дозволу головуючого або суду, а по закінченні справування — також з дозволу керівника суду.

Ст. 213.

Дозвіл сторонам та їх оборонцям або довіреникам переглядати акти та робити відписи, а також одержувати засвідчені відписи залежить підчас дізнання від прокурора, а підчас слідства — від слідчого судді.

Ст. 214.

Обвинуваченому або його оборонцеві не можна відмовити переглянути акти після внесення обвинного акту.

Ст. 215.

Прокурор має право переглядати акти кожного часу, навіть якщо він не є стороною в даній справі, а також вимагати переслання йому актів, оскільки це не спиняє ходу справування.

Ст. 216.

Переслання актів іншим органам влади, крім судових та прокурорських, залежить від розсуду суду. Після закінчення справування пересилку актів може наказати також керівник суду.

Ст. 217.

§ 1. Обвинувачений завжди має право одержати безплатно один відпис кожної постанови та вироку.

§ 2. В інших випадках той, хто вимагає відпису, вносить оплату згідно з установленою розпорядженням міністра юстиції таксою.

РОЗДІЛ III

РЕЧЕНЦІ

Ст. 218.

В реченець не враховується день, від якого закон рахує даний реченець.

Ст. 219.

Кінець реченця, який мав би проминути в неділю або в інший день, визнаний законом за загальне свято, припадає на наступний будній день.

Ст. 220.

Реченець уважається додержаним, якщо перед його сплинном письмо віддано в польському поштовому чи телеграфному уряді, а ув'язнена особа подала його управі в'язниці.

Ст. 221.

§ 1. Преклюзивними є тільки ті реченці, які закон виразно такими визнає.

§ 2. Вчинена по спливі преклюзивного реченця дія є неважна.

Ст. 222.

§ 1. Реченець для жалоб і спротивів становить сім днів і є преклюзивний.

§ 2. Жалоби на неслушне арештування можна подавати в кожній стадії справи, незалежно від будь-яких реченців.

Ст. 223.

Реченець для жалоби рахується від дати проголошення постанови, а якщо закон наказує доручити відпис постанови — від дати доручення.

Ст. 224.

Реченець для спротиву рахується від дати доручення відпису заочного вироку або обвинного акту.

Ст. 225.

§ 1. Реченець для заявлення апеляції або касації становить сім днів, рахується від дати проголошення рішення та є преклюзивний.

§ 2. Щодо заочних вироків цей реченець рахується від дати доручення відпису сентенції вироку.

Ст. 226.

Реченець для розвинення апеляції чи касації становить сім днів, рахується від дати доручення відпису рішення з обґрунтуванням і є преклюзивний.

Ст. 227.

§ 1. Якщо преклюзивного реченця не додержано з незалежних від сторони причин, сторона може в семиденний

преклюзивний реченець від дати, коли відпала перешкода, подати судові, в якому ведеться справа, внесення про відновлення реченця.

§ 2. Одночасно слід виконати дію, яка мала бути впродовж реченця виконана.

Ст. 228.

§ 1. Про відновлення реченця щодо засобу оскарження рішає на неявному засіданні суд, якому треба було подати засіб оскарження. На відмовну постанову допускається жалоба, яку остаточно вирішує суд, компетентний для розгляду засобу оскарження.

§ 2. Про відновлення реченця в непередбачених у § 1 випадках рішає суд, якому заявлено внесення. На відмовну постанову суду першої інстанції допускається жалоба.

Ст. 229.

Внесення про відновлення реченця не зупиняє виконання оскарженого рішення, але суд, який видав рішення, або відкличний суд може зупинити виконання. Відмова в зупиненні не вимагає обґрунтування.

РОЗДІЛ IV

ПРОТОКОЛИ

Ст. 230.

Про хід судових дій складається протокол. Зокрема треба складати протокол про:

а) судовий допит обвинуваченого, свідка чи знавця підчас слідства або дізнання;

б) трус і відібрання речей;

в) судовий огляд;

г) (скасовано);

д) судову розправу,

Ст. 231.

Про хід розправи в Найвищому Суді, а також про хід неявного засідання у всіх судах можна скласти спільний протокол для всіх справ, розгляданих того самого дня. Відписи вміщених у цьому протоколі постанов долучається до актів даної справи.

Ст. 232.

Протокол складається також тоді, коли сторона усно заявляє внесення, яке не вимагає підпису адвоката, а зокрема — у випадку заявлення обвинного акту в городському суді, спротиву проти заочного вироку, внесення про відновлення реченця чи вказання доказів.

Ст. 233.

§ 1. Скласти протокол може:

а) суддя, який не виконує протоколованої дії;

б) судовий аплікант;

в) урядовець судового секретаріяту.

§ 2. У випадку виконування дії поза осідком суду, суддя може, якщо нема означених у § 1 осіб, покликати як протоколіста кожну особу, що заслуговує довір'я, відібравши від неї присягу, що вона сумлінно виконає обов'язки протоколіста. Відповідно застосовуються ст. 111 § 2 і 3, 112, 113 § 1 і 3 і 133.

Ст. 234.

До протоколіста застосовуються відповідно ст. 41—45, а всякі сумніви та спори вирішує остаточно компетентний суддя.

Ст. 235.

До протоколу судової дії заноситься:

а) точне означення місця і часу виконаної дії;

б) імена та прізвища осіб, які беруть у ній участь;

в) хід цілої дії;

г) внесення та заяви сторін;

д) видані постанови та накази.

Ст. 236.

Зізнання та заяви допитуваної особи заноситься до протоколу якнайточніше.

Ст. 237.

Особи, що беруть участь у дії, можуть вимагати занесення до протоколу всього, що стосується їх прав або інтересів.

Ст. 238.

Протокол є виключним доказом додержання форми справування, хіба що доказано його свідоме сфальшування.

Ст. 239.

§ 1. Протокол судової розправи, а також неявного засідання підписують головуючий та протоколіст.

§ 2. Кожний інший протокол підписують усі особи, що беруть участь у даній дії. Перед підписанням протоколу треба його відчитати і зазначити про це в протоколі.

§ 3. Особа, що має підписати протокол, може зробити закиди щодо його змісту. Ці закиди заносяться до протоколу.

Ст. 240.

Усякого роду виправлення та доповнення треба вмістити в кінці протоколу перед підписанням або в окремо підписаній дописці.

Ст. 241.

§ 1. Доки суд, у якому виготовлено протокол розправи, не переслав актів до вищої інстанції, сторони мають право вимагати спростування протоколу, вказуючи на неточності чи пропущення.

§ 2. Якщо головуючий і протоколіст погодяться з домаганням сторони, то головуючий наказує спростувати прото-

кол; в противному випадку домагання спростувати протокол розглядає, вислухавши протоколіста, на неявному засіданні суд, який судить дану справу.

КНИГА VI
ПІДГОТОВЧЕ СПРАВУВАННЯ

РОЗДІЛ І
ДІЗНАННЯ

Ст. 242.

Кожна особа має право, а кожний уряд в обсязі свого діяння має обов'язок, довідавшися про вчинення переслідуваної з урядового почину провини, повідомити про це прокурора, поліцію, волосного старшину або громадського голову.

Ст. 243.

§ 1. Поліція, довідавшися про переслідувану з урядового почину провину, робить усе, що потрібно, для забезпечення її слідів і доказів, а також негайно повідомляє належного публічного обвинувача про провину та про виконані дії; повідомляти прокурора про підсудну городським судам провину не є, без окремого доручення, конечним.

§ 2. Якщо про переслідувану з урядового почину провину довідається волосний старшина або громадський голова, він негайно повідомляє поліцію, а до її прибуття робить усе, що потрібно, для забезпечення слідів і доказів.

Ст. 244.

Коли публічний обвинувач одержить повідомлення або іншим способом довідається про вчинення переслідуваної з урядового почину провини, переводить у міру потреби дізнання, безпосередньо чи при посередництві поліції.

Ст. 245.

§ 1. Дізнання має завданням з'ясувати, чи дійсно вчинено провину, кого можна в ній запідозрити і чи є достатня підстава, щоб обвинувач міг вимагати розпочатку судового справування.

§ 2. Дізнання полягає:

а) в розпитуванні запідозрених і осіб, які можуть щонебудь знати про провину або її вчинника;

б) у збиранні необхідних відомостей щодо особи запідозреного, а зокрема щодо спонук його діяння, відношення до потерпілого, ступеня умового розвитку, характеру, дотеперішнього життя та поведінки після вчинення провини;

в) в переведенні розвідувань і інших дій, які виникають із суті дізнання.

§ 3. У справах малолітніх до дізнання застосовуються приписи ст. 618.

§ 4. Про хід виконуваних підчас дізнання дій виготовляються записки.

Ст. 246.

§ 1. Прокурор і державна поліція мають право викликати осіб, щоб явилися, подавши до відома передбачені в ст. 117 наслідки.

§ 2. Гривну за нестання накладає слідчий суддя або городський суд на внесення прокурора чи державної поліції. Припровадити того, хто не явився, може наказати також прокурор.

Ст. 247.

§ 1. Якщо публічний обвинувач визнає, що наведені в повідомленні обставини або висліди дізнання дають достатню підставу для розпочатку судового справування, то подає внесення про переведення слідства або вносить обвинний акт.

§ 2. До внесення про переведення слідства долучаються записки дізнання.

Ст. 248.

§ 1. Якщо публічний обвинувач визнає, що наведені в повідомленні обставини не містять у собі підстави для дальшого дізнання, або що висліди дізнання не дають підстави для розпочатку судового справування, то відмовляє переслідування або закриває дізнання.

§ 2. Про відмову переслідувати або про закриття дізнаня повідомляють потерпілого, а також особу, що її суд допитав як запідозрену або щодо якої видано наказ арештування.

§ 3. На вищезгадані постанови допускається жалоба.

Ст. 249.

§ 1. Публічний обвинувач, що не є прокурором, сам не закриває дізнання, але пересилає його з цією метою, відповідно до компетенції, городському судові чи прокуророві.

§ 2. Городський суд, відмовляючи закрити дізнання, пересилає справу прокуророві.

Ст. 250.

§ 1. У випадку закриття дізнання городський суд або прокурор наказує все потрібне щодо речових доказів.

§ 2. На цей наказ допускається жалоба до окружного суду.

Ст. 251.

§ 1. У випадку закриття дізнання, відповідно до компетенції — городський суд або, на внесення прокурора, окружний суд видасть на неявному засіданні, вислухавши запідозреного або його оборонця, в передбачених законом випадках постанову про застосування щодо запідозреного виховних заходів або заходів забезпеки.

§ 2. На передбачені в § 1 постанови допускається жалоба.

Ст. 252.

Закрите дізнання можна відновити, якщо виявляться нові обставини. Але і в цьому випадку сукупний час позбавлен-

ня запідозреного волі не може перевищувати вказаних у ст. 171 реченців.

Ст. 253.

§ 1. У справах про провини, переслідувані на приватне обвинувачення, поліція приймає на домагання обвинувача його скаргу і у випадку потреби забезпечує докази, а після того спрямовує справу до компетентного суду.

§ 2. Суд, якщо визнає це необхідним, доручає поліції перевести дізнання.

РОЗДІЛ II

СУДОВІ ДІЇ ПІДЧАС ДІЗНАННЯ

Ст. 254.

§ 1. Якщо підчас дізнання потрібно:

а) допитати запідозреного;

б) допитати як свідків потерпілого і осіб, які затримали чи припровадили запідозреного або з ним одночасно станули;

в) виконати дію, що закріплює сліди провини, а слід припускати, що на головній розправі не можна було б цих слідів відтворити, не відчитавши протоколу такої дії;

г) допитати під присягою свідка, якого зізнання має важливе значення, а слід побоюватися, що свідок не стане на головній розправі з приводу перешкод, які неможливо чи надто тяжко усунути, або з приводу значної віддалі місця перебування;

д) допитати під присягою свідка, якого зізнання має важливе значення, а слід побоюватися, що свідок без присяги не скаже правди;

е) обслідувати умовий стан запідозреного;

є) допитати свідка, що проживає поза округою окружного суду чи позамісцевого відділу, компетентного для даної справи, — то слідчий суддя або

городський суд виконує вищезгадані дії на внесення того, хто провадить дізнання.

§ 2. Одночасно з установленням слідів провини слід виконати і інші судові дії, яких рівночасне переведення є можливе.

§ 3. На постанову, яка відмовляє виконати дію, допускається жалоба.

Ст. 255.

У невідкладних випадках слідчий суддя або городський суд виконує вказані в ст. 254 дії також із урядового почину.

Ст. 256.

§ 1. Про термін судових дій, виконуваних підчас дізнання, суд по змозі повідомляє обвинувача, а також запідозреного або його оборонця. Арештованого запідозреного припроваджується тільки тоді, коли суд визнає це необхідним.

§ 2. Сторони, оскільки вони станутъ, мають право бути присутніми при цих діях і ставити питання свідкам та знавцям. Відсутність сторін не зупиняє дії.

§ 3. Якщо сторону не повідомлено своєчасно про термін судової дії, треба повідомити про її виконання.

§ 4. Суд пересилає акти виконаних дій прокуророві, якщо справа підсудна окружному судові, або якщо прокурор цього вимагає, а в інших випадках — компетентному городському судові.

Ст. 257.

Якщо судді нема на місці, а проволока загрожувала б щезненням слідів чи доказів провини, то прокурор або державна поліція виконують, заступаючи суддю, дії, вказані в ст. 254 букв. в) і г).

Ст. 258.

§ 1. У передбаченому в ст. 257 випадку застосовуються відповідно приписи про судові дії.

§ 2. Про хід дій складається протокол, в якому зазначається, чому їх виконано замість судді.

Ст. 259.

§ 1. У випадках ст. 257 і 258 можна, додержуючи при складенні протоколів приписів про судові протоколи, покликати як протоколіста урядовця прокурорського секретаріяту або службовця державної поліції.

§ 2. Якщо не покликано протоколіста, закликають для присутности з околиці двох повнолітніх мешканців незаплямованої слави, що вміють читати та писати, які стверджують підписом згідність протоколу з ходом дії. Про цей обов'язок слід їх попередити. Невиправдана відмова взяти участь у дії карається гривною так, як нестання свідка (ст. 117).

Ст. 260.

Дії, виконані згідно зі ст. 257 і 258, мають силу судових дій, а протоколи, складені з додержанням приписів ст. 259, — силу судових протоколів.

РОЗДІЛ III

СЛІДСТВО

Ст. 261.

§ 1. Слідство веде або слідчий суддя, якому дана справа припаде згідно з прийнятим в окружному суді розподілом справ, або, на внесення прокурора, суддя, якого голова окружного суду визначить для даної справи.

§ 2. Вести слідство поза осідком окружного суду голова окружного суду може на внесення прокурора доручити городському судові.

§ 3. Апеляційний суд може на внесення апеляційного прокурора доручити ведення слідства слідчому судді для справ виняткового значення.

§ 4. Найвищий Суд на внесення головного прокурора може визначити для переведення даної справи одного з слідчих суддів для справ виняткового значення, що діють в апеляційних судах.

Ст. 262.

§ 1. Слідство ведеться тільки в справах, підсудних окружному судові.

§ 2. Завданням слідства є:

а) виявити вчинників провини;
б) всебічно з'ясувати обставини для встановлення, чи треба перевести головну розправу, чи закрити судове справування;
в) встановити вказані в ст. 245 § 2 букв. б) обставини;
г) закріпити для суду, що вирішатиме справу, докази, які інакше могли б загинути.

Ст. 263.

Скасована.

Ст. 264.

Слідство ведеться:

а) на внесення прокурора — якщо цього вимагають заплутані обставини справи;
б) на внесення обвинуваченого — в справах з публічного обвинувачення, якщо слідчий суддя визнає це потрібним;
в) за наказом суду (ст. 291, 464 § 3).

Ст. 265.

Якщо слідчий суддя не погоджується з внесенням прокурора про розпочаток слідства, то подає справу для вирішення окружному судові, але виконує невідкладні дії.

Ст. 266.

Щодо внесення обвинуваченого про розпочаток слідства, слідчий суддя видає постанову, якою або відхиляє внесення, або розпочинає слідство. Відпис постанови пересилається обвинувачеві та обвинуваченому.

Ст. 267.

На постанову слідчого судді та окружного суду щодо розпочатку слідства допускається жалоба.

Ст. 268.

Обвинуваченого, припровадженого до слідчого судді, суддя є зобов'язаний негайно допитати і найпізніше продовж двадцяти чотирьох годин від моменту припровадження видати постанову про його арештування або звільнення.

Ст. 269.

§ 1. Слідчий суддя виконує всі дії з власного почину, а сторони мають право ставити перед ним внесення.

§ 2. Слідчий суддя не може залишити без уваги правних внесень прокурора.

§ 3. Внесення прокурора про скасування або пом'якшення запобіжного засобу є для слідчого судді обов'язковим.

§ 4. На постанову, що відхиляє внесення, допускається жалоба.

Ст. 270.

§ 1. Якщо підчас слідства виявиться провина, необнята внесенням про розпочаток слідства, слідчий суддя повідомляє про це прокурора і виконує необхідні дії.

§ 2. Якщо підчас слідства виявиться участь у провині особи, необнятої внесенням прокурора, слідчий суддя веде слідство і проти цієї особи, про що повідомляє прокурора.

Ст. 271.

§ 1. Прокурор має право бути присутнім при всіх слідчих діях. Допущення присутности інших сторін залежить від розсуду слідчого судді.

§ 2. Відповідно застосовуються приписи ст. 256 § 1, 2 і 3, якщо слідчий суддя виконує дію, якої на головній розправі по всій імовірності не буде можна повторити.

Ст. 272.

Якщо потрібно виконати слідчу дію поза районом городського суду, який має осідок у тій самій місцевості, що й суддя, який веде слідство, або допитати особу, що пере-

буває поза таким районом, тоді суддя може звернутися в тій справі до місцевого слідчого судді або до городського суду.

Ст. 273.

Якщо обставини справи цього вимагають, слідчий суддя може викликати до себе осіб, які перебувають в іншому районі, а також виконувати дії і поза своїм районом.

Ст. 274.

§ 1. Визнавши, що нема виглядів на те, що дальше ведення слідства може дати підставу для головної розправи, слідчий суддя повідомляє про це обвинувача.

§ 2. У справі, яку підтримує прокурор, слідчий суддя одночасно з повідомленням пересилає йому акти.

Ст. 275.

§ 1. Слідчий суддя закриває слідство, якщо прокурор цього вимагає або на це погоджується.

§ 2. Про закриття слідства слідчий суддя повідомляє обвинуваченого і потерпілого.

§ 3. На постанову про закриття потерпілий може подати жалобу до окружного суду, який вирішує остаточно.

Ст. 276.

§ 1. Закриваючи слідство, слідчий суддя видає постанову щодо речових доказів.

§ 2. У випадках, передбачених законом, слідчий суддя пересилає справу окружному судові, щоб він на неявному засіданні, вислухавши обвинуваченого чи його оборонця, видав постанову про застосування щодо обвинуваченого виховних заходів або заходів забезпеки.

§ 3. На вищезгадану постанову можна подати жалобу.

Ст. 277.

Визнавши, що слідство дало вже підставу для головної розправи, слідчий суддя ще раз допитує обвинуваченого та

ознайомлює його зі змістом зібраних доказів і щойно після того, якщо внаслідок пояснень обвинуваченого не виникне потреба доповнити слідство, видає постанову про закінчення слідства.

Ст. 278.

Про закінчення слідства слідчий суддя негайно повідомляє обвинувача і водночас пересилає прокуророві акти слідства.

Ст. 279.

Особи, яких права порушено діями слідчого судді, мають право подати на ці дії жалобу.

РОЗДІЛ IV

ОБВИННИЙ АКТ

Ст. 280.

§ 1. Прокурор є зобов'язаний продовж двох тижнів від дати одержання актів слідства, згідно зі ст. 274 § 2 чи ст. 278, або внести до суду обвинний акт, або переслати слідчому судді внесення про закриття чи доповнення слідства.

§ 2. Якщо обвинувачений є під арештом, то цей реченець становить сім днів.

Ст. 281.

Обвинний акт повинен містити в собі:

а) ім'я, прізвище обвинуваченого, а також інші подробиці, необхідні для встановлення його тотожности;

б) докладне означення закинутого вчинку з указанням часу, місця і інших обставин його вчинення;

в) вказання припису карного закону, під який закинутий вчинок підпадає;

г) вказання суду, перед яким має відбутися головна розправа;

д) обґрунтування обвинувачення.

Ст. 282.

В городському суді досить, якщо обвинний акт містить у собі означення особи обвинуваченого і закинутого йому вчинку.

Ст. 283.

§ 1. До обвинного акту долучається список осіб, яких викликати вимагає обвинувач, з указанням їх адрес, а також вказується на інші докази, яких переведення на головній розправі обвинувач уважає необхідним.

§ 2. Прокурор може долучити до списка внесення, щоб їх не викликати і відчитати на головній розправі зізнання свідків, що проживають за кордоном або мають ствердити обставини, яких обвинувачений у своїх поясненнях не заперечив.

§ 3. Разом з обвинним актом, судові пересилаються акти слідства або дізнання, а також інші додатки до справи.

Ст. 284.

Якщо обвинувач вбачає потребу застосувати до обвинуваченого запобіжний захід або змінити вже застосований захід, то своє внесення про те долучає до обвинного акту.

КНИГА VII

СПРАВУВАННЯ В СУДІ ПЕРШОЇ ІНСТАНЦІЇ

ВІДДІЛ І

СПРАВУВАННЯ В ОКРУЖНОМУ СУДІ

РОЗДІЛ І

ПІДГОТОВА ДО ГОЛОВНОЇ РОЗПРАВИ

Ст. 285.

§ 1. Якщо обвинний акт не відповідає приписаним у ст. 281 і 283 формальним вимогам, голова суду повертає його обви-

нувачеві, щоб він у семиденному реченці доповнив недостачі.

§ 2. Цей реченець є для приватного обвинувача преклюзивним.

Ст. 286.

Голова наказує доручити обвинуваченому відпис обвинного акту разом зі списком осіб, яких мають викликати в суд, і списком указаних обвинувачем доказів, а також подає до відома обвинуваченого, що він продовж преклюзивного семиденного реченця від дати доручення має право внести проти обвинного акту спротив, виготовлений адвокатом.

Ст. 287.

Підставою спротиву може бути тільки:

а) відсутність ознак провини в закинутому обвинуваченому вчинкові;

б) складення обвинного акту обвинувачем, який на це не мав права;

в) наявність обставин, які обґрунтовують закриття справування згідно зі ст. 3;

г) некомпетентність суду.

Ст. 288.

Суд, до якого внесено обвинний акт, розглядає спротив на неявному засіданні.

Ст. 289.

§ 1. Розглянувши спротив, суд або закриває справування цілком, або частинно, або відкидає спротив, або врешті, визнаючи некомпетентність суду, передає справу, кому слід.

§ 2. На постанову в цій справі обвинувач може подати жалобу.

Ст. 290.

§ 1. Якщо голова вважає, що є один із наведених у ст. 287 випадків, то, не наказуючи доручати обвинний акт, вносить справу на неявне засідання.

§ 2. Приписи про спротив відповідно застосовуються.

Ст. 291.

Голова вносить також справу на неявне засідання, якщо вважає, що необхідно перевести чи доповнити слідство або виконати поодинокі слідчі дії чи видати інший наказ, який виходить поза межі влади голови.

Ст. 292.

Негайно після того, як обвинний акт став правосильним, голова суду:

а) визначає термін головної розправи і наказує вислати виклики, взявши на увагу час, потрібний сторонам для підготови до оборони;

б) повідомляє цивільного позовника про те, що надійшов обвинний акт.

Ст. 293.

§ 1. Між доученням обвинуваченому виклику та днем розправи повинно пройти щонайменше сім днів.

§ 2. У випадку недодержання цього реченця обвинувачений може домагатися відкликання розправи.

Ст. 294.

Якщо сторона має оборонця, довіреника або законного представника, треба їх також повідомити про термін.

Ст. 295.

Прокурора повідомляється про термін, передаючи йому список визначених справ.

Ст. 296.

§ 1. Обвинувачений має право, продовж двох тижнів від дати доручення відпису обвинного акту, заявити внесення викликати інших осіб, а також спровадити інші докази, крім указаних у долученому до обвинного акту спискові;

про це слід попередити обвинуваченого при дорученні відпису обвинного акту.

§ 2. Вказуючи нових осіб або інші докази, сторона повинна подати обставини, які вона цим способом хоче ствердити.

§ 3. Продовж означеного в § 1 реченця обвинувачений має право подати обґрунтоване внесення викликати на розправу свідків, щодо яких прокурор подав внесення відчитати їх зізнання на розправі (ст. 283 § 2).

§ 4. Для цивільного позовника двотижневий реченець рахується від дня, коли він одержав повідомлення, що до суду внесено обвинний акт.

Ст. 297.

Голова суду наказує викликати свідків і знавців, а також спровадити вказані стороною докази; список їх негайно вручається противній стороні.

Ст. 298.

§ 1. Голова суду наказує викликати свідків, щодо яких сторона продовж реченця подала передбачене в ст. 296 § 3 внесення.

§ 2. Внесення сторін про викликання нових осіб і про спровадження інших доказів, крім указаних у долученому до обвинного акту спискові, голова суду спрямовує на неявне засідання, якщо визнає, що обставини, які сторона хоче ствердити, не можуть вплинути на зміст вироку.

§ 3. Якщо внесення подано по спливі реченця, голова спрямовує його на неявне засідання суду, який може, при наявності передбачених у ст. 332 умов, видати відмовну постанову.

§ 4. Вищенаведені приписи не стосуються прокурора.

Ст. 299.

Сторона, якій на підставі ст. 298 відмовлено викликати свідків чи знавців, може сама привести їх до суду.

Ст. 300.

Голова суду, незалежно від домагання сторін, має право викликати свідків і знавців, а також спроваджувати інші докази.

Ст. 301.

§ 1. У справах про провини, за які закон приписує як найвищу кару гривну чи позбавлення волі до двох років, або обидві ці кари разом, незалежно від додаткових кар, а також у справах, в яких іде тільки про видання сукупного вироку, — особисте стання обвинуваченого є обов'язкове тільки тоді, коли суд виразно визнає його необхідним, про що слід зазначити у викликові.

§ 2. У всіх інших справах обвинувачений є зобов'язаний особисто явитися в суді.

Ст. 302.

§ 1. Обвинуваченого, який знаходиться в тимчасовому арешті в осідку суду, припроваджують у кожному випадку на головну розправу.

§ 2. У справах, в яких стання обвинуваченого не є обов'язкове, а обвинувачений знаходиться в арешті в іншій судовій окрузі, його припроваджують на розправу тільки тоді, коли суд визнає це необхідним.

Ст. 303.

Відхил будь-якого внесення перед головною розправою не перешкоджає заявити це внесення на розправі, хоч би й не виявилися нові обставини.

РОЗДІЛ II

ЗАГАЛЬНИЙ ПОРЯДОК ГОЛОВНОЇ РОЗПРАВИ

Ст. 304.

Головуючий керує розправою і дбає про її правильний хід, дбаючи, щоб, оскільки окремі причини цьому не пере-

шкоджають, докази для підтримки обвинувачення були пред'явлені перед доказами, що служать для оборони.

Ст. 305.

§ 1. Як судді, так і сторони ставлять питання обвинуваченому, свідкам і знавцям безпосередньо, оскільки головуючий не накаже інакше.

§ 2. Головуючий відхиляє питання, які він визнає не відповідними.

Ст. 306.

§ 1. Головуючий дає сторонам змогу висловитися щодо всіх питань, які підлягають вирішенню.

§ 2. Якщо в будь-якому питанні одна зі сторін бере слово, право слова мають так само всі інші сторони; але у всякому випадку обвинувачений або його оборонець має право на останнє слово.

Ст. 307.

Головуючий остаточно вирішує про задовольнення всякого внесення сторони, якщо противна сторона не противиться. В іншому випадку мусить бути видана постанова суду.

Ст. 308.

Головуючий видає всякі накази, необхідні для збереження спокою та порядку в судовій залі.

Ст. 309.

Головуючий може видати накази, щоб унеможливити обвинуваченому видалятися з суду до закінчення розправи.

Ст. 310.

§ 1. Якщо обвинувачений, не зважаючи на пересторогу головуючого, веде себе надалі способом, що порушує порядок розправи або принижує повагу суду, головуючий може тимчасово видалити його з судової залі.

§ 2. Після повернення обвинуваченого до залі головуючий повідомляє його про все, що відбувалося в його відсутності, і дає йому змогу дати в цьому напрямі пояснення.

Ст. 311.

Якщо оборонець чи довіреник сторони, не зважаючи на пересторогу головуючого, веде себе надалі способом, що порушує порядок розправи або принижує повагу суду, головуючий позбавляє його слова, а суд може усунути його від участи в справі.

Ст. 312.

§ 1. Якщо усунуто оборонця, головуючий на домагання обвинуваченого — а коли оборона є силою закону необхідна, то з урядового обов'язку — визначає йому нового оборонця.

§ 2. Якщо визначений оборонець не може негайно обійняти оборони, слід розправу перервати або відкласти.

Ст. 313.

§ 1. Оскільки ст. 309—312 не постановляють інакше, застосовуються приписи ст. 60—64 устрою загальних судів.

§ 2. Щодо арештованого обвинуваченого застосовується у випадку ст. 61 устрою загальних судів самотнє ув'язнення на час до двох тижнів.

Ст. 314.

Наказ головуючого можна оскаржити до суду.

Ст. 315.

§ 1. Коли суд входить до залі, всі присутні стоять, поки судді не займуть своїх місць.

§ 2. Встає також кожна особа, до якої звертається суд або яка до суду промовляє.

Ст. 316.

Розправа відбувається усно і прилюдно. Винятки з цієї засади вказує закон.

Ст. 317.

Суд наказує вести при закритих дверях цілу розправу або її частину, якщо прилюдність справування могла б ображати добрі обичаї, викликати публічний неспокій або розголосити обставини, яких зберігання в тайні є необхідним з огляду на безпеку держави або на інший важливий публічний інтерес.

Ст. 318.

Суд може наказати вести при закритих дверях цілу розправу або її частину, якщо хоч би один з обвинувачених не скінчив сімнадцяти років.

Ст. 319.

В справі про знеславлення розправа є прилюдною тільки тоді, коли обвинувач цього зажадає.

Ст. 320.

§ 1. Підчас розгляду справи при закритих дверях можуть бути присутніми, крім осіб, які беруть участь у справі, по дві особи, вказані обвинувачем і обвинуваченим.

§ 2. Якщо є кілька обвинувачів або обвинувачених, то кожний із них може вимагати залишення в залі однієї особи.

§ 3. Крім цього суд може, без вислухання сторін, дозволити поодиноким особам бути присутніми на розправі.

§ 4. У випадку ведення розправи при закритих дверях з огляду на безпеку держави, суд може відмовити заявленому на підставі § 1 чи 2 домаганню, якщо визнає це потрібним для суворого збереження тайни.

Ст. 321.

Вирок проголошується завжди прилюдно.

Ст. 322.

§ 1. Підчас прилюдної розправи, крім осіб, які беруть участь у справі, можуть бути присутніми тільки повнолітні, неозброєні особи.

§ 2. Припис § 1 щодо озброєння не стосується осіб, які є зобов'язані носити зброю.

Ст. 323.

Неповнолітні слухачі вищих навчальних закладів можуть бути присутніми підчас прилюдної розправи за дозволом головуючого.

Ст. 324.

Свідок, який не скінчив сімнадцяти років, може бути присутнім у судовій залі тільки тоді, коли його присутність є для суду необхідною.

РОЗДІЛ III

ПОЧАТОК ГОЛОВНОЇ РОЗПРАВИ

Ст. 325

Головна розправа розпочинається проголошенням справи, а після того головуючий перевіряє, чи всі викликані є присутні.

Ст. 326.

Якщо не з'явився обвинувачений, якого присутність є необхідна, суд або наказує його негайно припровадити, або відкладає розправу.

Ст. 327.

Якщо обвинувачений, якого залишено на волі, самовільно видалився перед закінченням розправи, суд може закінчити розправу у відсутності обвинуваченого, оскільки вже допитав його і не вважає дальшу його присутність необхідною; в цьому випадку вирок не вважається заочним.

Ст. 328.

Невиправдане нестання приватного обвинувача вважається за відступлення від обвинувачення.

Ст. 329.

У випадку нестання цивільного позовника в момент розпочатку розправи суд залишає цивільний правіж без розгляду, хіба що позовник подав внесення розглядати правіж у його відсутності.

Ст. 330.

У випадку нестання свідка чи знавця суд — якщо визнає його допит необхідним, а заходи, вжиті для того, щоб спричинити його стання, залишаться без наслідків — перериває або відкладає розправу.

Ст. 331.

§ 1. Перед розпочатком судового переведення головуючий наказує усунути свідків до окремої кімнати.

§ 2. Знавці лишаються в залі, оскільки суд визнає це потрібним.

§ 3. Приватний обвинувач, а також цивільний позовник лишаються на залі, хоч би мали зізнавати як свідки.

Ст. 332.

§ 1. Суд задовольняє заявлене на розправі внесення про допит свідків і знавців, а також про переведення інших доказів тільки тоді, якщо обставини, для яких ствердження вказано доказ, можуть мати вплив на зміст вироку.

§ 2. Суд може на розправі відкинути незаявлене в передбаченому в ст. 296 реченці внесення про допит свідків і знавців та про переведення інших доказів:

a) якщо доказ торкається лише обставин, які можуть мати вплив на зміст рішення про кару або про заходи забезпеки;

б) якщо доказ, який торкається обставин, що можуть мати вплив на рішення про вину, був відомий стороні так вчасно, що вона могла про нього заявити в терміні.

§ 3. Суд постановляє на свій розсуд про незаявлене в терміні внесення сторони щодо виклику на розправу свідків, замість відчитання їх зізнань (ст. 296 § 3).

РОЗДІЛ IV

СУДОВЕ ПЕРЕВЕДЕННЯ

Ст. 333.

Судове переведення починається відчитанням обвинного акту.

Ст. 334.

Опісля головуючий запитує обвинуваченого, чи він признається до закинутого йому вчинку та які пояснення бажає дати судові.

Ст. 335.

Вислухавши обвинуваченого, головуючий наказує доказове справування і повчає обвинуваченого, що йому вільно робити завваги і давати пояснення щодо кожного доказу.

Ст. 336.

Якщо пояснення обвинуваченого, який признає себе винним, не викликають сумніву, суд може за згодою сторін не переводити доказового справування або перевести його тільки частинно.

Ст. 337.

§ 1. Обвинувачений має право бути присутнім при всіх діях доказового справування.

§ 2. Тільки винятково, якщо слід побоюватися, що присутність обвинуваченого могла б заваджати поясненням

співобвинуваченого або зізнанням свідка чи знавця, головуючий може наказати, щоб обвинувачений на час допиту даної особи видалився з судової залі. Припис ст. 310 § 2 застосовується.

Ст. 338.

Кожного свідка викликають до залі окремо і допитують у відсутності тих свідків, які ще не зізнавали.

Ст. 339.

§ 1. Протоколи переведених перед розправою судових дій можна відчитати тільки в означених у ст. 340 і 341 випадках.

§ 2. Не вільно відчитувати записок дізнання.

Ст. 340.

§ 1. Протоколи судового допиту свідків, складені підчас дізнання (ст. 50, 254—260) чи слідства або на розправі, вільно відчитати на розправі, оскільки свідкові не можна було доручити виклику або оскільки свідок не з'явився через перешкоди, яких не можна чи надто тяжко було усунути, чи з приводу значної віддалі місця перебування, або, з'явившися, зізнав інакше як у попередньому справуванні, або відмовився зізнавати чи заявив, що деяких подробиць не пам'ятає.

§ 2. Вільно теж відчитувати на розправі протоколи судового допиту свідків, складені підчас дізнання (ст. 50, 254—260), слідства або на розправі в іншій справі, оскільки свідків допитано в даній справі, а є передбачені в § 1 умови.

§ 3. Вільно відчитувати на розправі протоколи судового допиту свідків, якщо прокурор про це подав внесення в обвинному акті, а сторона в означений ст. 296 реченець не заявила внесення про викликання їх на розправу.

§ 4. Вільно відчитувати на розправі протоколи судового допиту обвинуваченого, складені підчас дізнання (ст. 50, 168, 254—260), слідства чи на розправі, якщо обвинувачений,

якого присутність є необов'язкова, не з'явився особисто на розправу, або якщо обвинувачений, з'явившися на розправу, зізнав інакше ніж у попередньому справуванні, або відмовився зізнавати, або заявив, що деяких подробиць не пам'ятає.

§ 5. Крім цього вільно за згодою сторін відчитувати всякі протоколи судового допиту свідків, знавців і обвинувачених.

§ 6. Суд може за згодою сторін не відчитувати протоколів і зарахувати їх до доказів, виявлених на розправі.

Ст. 341.

§ 1. Вільно також відчитувати протоколи судових оглядів і трусів, висновки знавців, що їх вони дали судові, видані раніше щодо обвинуваченого карні рішення, лікарські посвідки, повідомлення потерпілих про провину, а також інші долучені до актів урядові чи приватні документи.

§ 2. У цьому випадку відповідно застосовується припис ст. 340 § 6.

Ст. 342.

Пред'явлені підчас розправи документи, оскільки вони мають значення для справи, суд показує сторонам, долучає до актів і відчитує в цілому або частинно.

Ст. 343.

Інші речові докази, оскільки цьому не перешкоджають розмір і властивості предмету, вносять до залі та показують суддям і сторонам.

Ст. 344.

Свідкам і знавцям показують речові докази, що стосуються їх зізнань.

Ст. 345.

По переведенні кожного доказу сторони мають право брати слово, щоб дати пояснення.

Ст. 346.

Якщо треба перевести огляд на місці, суд переводить його в повному складі або визначає для цього одного з своїх членів чи іншого суддю. Відповідно застосовується ст. 256 §§ 1, 2 і 3.

Ст. 347.

Якщо свідок, який не може з'явитися, або якого стання є зв'язане з труднощами з причини наведених у ст. 340, не зізнав уже раніше підчас дізнання, слідства чи на розправі щодо обставини, якої ствердження суд визнає необхідним, суд перериває або відкладає розправу і доручає допитати свідка одному з своїх членів або городському судові, в якого районі свідок перебуває. Відповідно застосовується ст. 256 §§ 1, 2 і 3.

Ст. 348.

§ 1. Головуючий може перервати головну розправу для відпочинку, для негайного спровадження доказів чи з інших важливих причин.

§ 2. Перерва розправи може тривати найбільше чотирнадцять днів.

§ 3. Якщо головуючий, наказуючи перерву, одночасно визначить час і місце, в якому відбудеться продовження розправи, тоді присутні на перерваній розправі особи зобов'язані явитися в новому терміні без окремого виклику. У цьому випадку відповідно застосовується припис ст. 117.

Ст. 349.

§ 1. Перервану розправу провадять після перерви далі.

§ 2. Однак слід перевести її від початку:

а) якщо суд з власного почину або на внесення сторін визнає це потрібним;

б) якщо склад суду змінився.

Ст. 350.

§ 1. Відкласти розпочату розправу можна тільки на підставі постанови суду.

§ 2. У випадку відкладення розправи провадять її в новому терміні від початку.

Ст. 351.

По закінченні доказового справування головуючий запитує сторони, чи не бажають вони доповнити судове переведення, і у випадку відмовної відповіді об'являє судове переведення закінченим.

Ст. 352.

Судове переведення можна поновити тільки за постановою суду.

Ст. 353.

Якщо на підставі обставин, що виявилися підчас розправи, обвинувач закинув обвинуваченому інший вчинок крім того, який вказує обвинний акт, суд може приступити до негайного розгляду нового обвинувачення тільки за згодою обвинувача і обвинуваченого.

Ст. 354.

У випадку відкладення розправи згідно зі ст. 353 обвинувач вносить новий обвинний акт.

РОЗДІЛ V

СЛОВО СТОРІН

Ст. 355.

По закінченні судового переведення головуючий надає слово сторонам, які промовляють у такому порядку: публічний обвинувач, приватний обвинувач, цивільний позовник, оборонець обвинуваченого і обвинувачений.

Ст. 356.

Обвинуваченому, з яким суд порозумівався за допомогою перекладача, слід перед наданням слова перекласти з промов сторін щонайменше кінцеві внесення обвинувача, цивільного позовника і оборонця.

Ст. 357.

Якщо обвинувач чи цивільний позовник знову бере слово, слід у черзі промов надати оборонцеві та обвинуваченому останнє слово.

РОЗДІЛ VI

ВИДАННЯ ВИРОКУ

Ст. 358.

Вислухавши промови сторін, суд негайно приступає до наради.

Ст. 359.

Нарада і голосування суддів є таємні. Крім суддів, що належать до складу, який судить, може там бути присутнім тільки протоколіст.

Ст. 360.

Підставою рішення є сукупність виявлених підчас судового переведення обставин.

Ст. 361.

§ 1. Нарада і голосування відбуваються окремо щодо вини і щодо кари та заходів забезпеки.

§ 2. Нарада і голосування щодо вини обіймають також обставини, які згідно з законом виключають, зменшують та збільшують провинність учинку.

Ст. 362.

По обговоренні справи головуючий збирає голоси суддів, починаючи від наймолодшого. Головуючий голосує останній.

Ст. 363.

§ 1. Рішення ухвалюють абсолютною більшістю голосів.

§ 2. Якщо при вирішуванні іншого питання, крім питання про вину, думки так поділяться, що жадна з них не одержить абсолютної більшости, тоді найменш прихильна для обвинуваченого думка приєднується до найбільш до неї близької думки.

§ 3. Суддя, який голосував за виправданням, може здержатися від голосування щодо кари, але тоді його голос приєднується до найбільш прихильної для обвинуваченого думки.

Ст. 364.

§ 1. Якщо підчас наради виявиться потреба доповнити доказовий матеріял, суд може поновити судове переведення, перервати або відкласти розправу і наказати зібрати доказовий матеріял, хоч би сторони цього не вимагали.

§ 2. Якщо на підставі обставин, що виявилися підчас розправи, суд визнає можливим кваліфікувати закинутий обвинуваченому вчинок за більш суворим карним приписом, то поновляє судове переведення і попереджує про це сторони.

Ст. 365.

По закінченні голосування один із суддів чи протоколіст пише сентенцію вироку, яку підписують усі судді, не виключаючи переголосованого.

Ст. 366.

Переголосований суддя має право подати на письмі обґрунтування своєї окремої думки до спливу реченця для обґрунтування вироку.

Ст. 367.

У заплутаній справі суд може відкласти видання сентенції найбільш на три дні. Про день і годину проголошення сентенції слід негайно об'явити в судовій залі.

Ст. 368.

Кожна сентенція вироку повинна містити:

а) означення суду, який його видав;
б) прізвища суддів, прокурора і протоколіста;
в) дату і місце розгляду справи та видання вироку;
г) ім'я, прізвище та інші дані, що встановлюють тотожність обвинуваченого;
д) докладне означення закинутого обвинуваченому вчинку з зазначенням часу і місця його вчинення.

Ст. 369.

Сентенція засудного вироку повинна крім цього містити:

а) встановлення приписаного обвинуваченому вчинку;
б) вказання припису застосованого карного закону;
в) кару, на яку обвинуваченого засуджено.

Ст. 370.

Крім указаних у ст. 368 і 369 даних, сентенція вироку містить у собі в міру потреби рішення щодо виховних заходів чи заходів забезпеки, умовного припинення виконання кари, звільнення від кари, закриття справування, щодо судових коштів, цивільного правежу, речових доказів і інших вирішених судом питань.

Ст. 371.

У випадку закриття справування або видання виправдального вироку, а також у випадку визнання, що зібраного в карній справі матеріялу не вистачає для вирішення цивільного правежу, суд залишає цей правіж цілком або частинно без розгляду.

Ст. 372.

§ 1. Речі, що підлягають видачі, суд видає управненій особі.

§ 2. Якщо виникне спір про право власности на речі, що

підлягають видачі, а нема достатніх даних для негайного вирішення, суд спрямовує сторони на шлях цивільного процесу.

Ст. 373.

Після підписання сентенції вироку головуючий проголошує її публічно, а присутні, за винятком суду, вислухують її стоячи.

Ст. 374.

§ 1. Зараз після проголошення сентенції головуючий наводить усно найважливіші мотиви вироку.

§ 2. Суд може не наводити мотивів вироку в справі, в якій ціла розправа відбулася при закритих дверях.

Ст. 375.

У випадку виправдання арештованого обвинуваченого, головуючий наказує негайно відпустити його на волю.

Ст. 376.

Після проголошення сентенції головуючий вказує сторонам спосіб і реченець оскарження вироку.

Ст. 377.

Скасована.

Ст. 378.

§ 1. Суд виготовляє вирок на письмі з обґрунтуванням тільки тоді, коли сторона в реченець заявила про оскарження вироку.

§ 2. Вирок з обґрунтуванням слід виготовити продовж тижня від дати заяви і відпис вироку доручити стороні, яка зробила заяву.

§ 3. Якщо заяву зробив оборонець або якщо суд визначив на домагання обвинуваченого оборонця з урядового обов'язку, відпис вироку доручається оборонцеві.

Ст. 379.

§ 1. Обґрунтування кожного вироку повинно містити:

а) точне встановлення його фактичної підстави, вказуючи, які факти суд визнав доказаними чи недоказаними, на які щодо того сперся докази і чому не прийняв противних доказів;

б) вияснення правної підстави вироку з наведенням застосованих приписів закону.

§ 2. Обґрунтування засудного вироку повинно крім цього навести обставини, які суд мав на увазі при визначенні кари і застосуванні виховних заходів чи заходів забезпеки.

Ст. 380.

Вирок з обґрунтуванням підписують судді, що брали участь у його виданні. Якщо хтонебудь із суддів не може підписати, голова суду зазначає причину цього на вироці.

РОЗДІЛ VII

СПРАВУВАННЯ ПЕРЕД ОДНООСОБОВИМ СУДОМ

Ст. 381.

Справи про проступки та переступи окружний суд розглядає в складі одного судді.

Ст. 382.

У справуванні перед одноособовим судом суддя має права та обов'язки головуючого, а також складу, який судить; зокрема до його компетенції належить видавати поза головною розправою всякі постанови, щодо яких є компетентний окружний суд, оскільки цей розділ не містить відмінних постанов.

Ст. 383.

§ 1. Якщо підчас підготовчих дій до головної розправи суддя з власного почину або на внесення прокурора ви-

знає, що справування перед одноособовим судом є недопущенне або небажане з огляду на заплутані обставини справи, то вносить справу на неявне засідання окружного суду в складі трьох суддів.

§ 2. Якщо вказані в § 1 обставини виявляться підчас головної розправи, то суддя відкладає розправу і сам передає справу на розгляд колеґіяльного суду.

Ст. 384.

У випадках, передбачених у ст. 289 і 290, постанову видає окружний суд у складі трьох суддів.

Ст. 385.

Жалоби на постанови, видані суддею поза розправою, розглядає окружний суд у складі трьох суддів.

Ст. 386.

Поза означеними в попередніх статтях винятками, до справування перед одноособовим судом застосовуються відповідно загальні приписи щодо справування в окружному суді, який рішає в першій інстанції.

РОЗДІЛ VIII

ЗАСТОСУВАННЯ ВИХОВНИХ ЗАХОДІВ І ЗАХОДІВ ЗАБЕЗПЕКИ

Ст. 387.

Про застосування заходів забезпеки вирішує суд, компетентний розглядати дану справу, за винятком випадків, передбачених у ст. 633 і 634.

Ст. 388.

§ 1. Рішення про:

а) засудження малолітнього на вміщення в поправній установі;

б) застосування виховних заходів замість уміщення малолітнього в поправній установі;

в) вимірення кари малолітньому, проти якого розпочато карну справу після того, як він скінчив 17 років, а вміщення його в поправній установі визнано недоцільним;

г) застосування виховних заходів щодо малолітніх, які не підлягають карі;

д) віддання засудженого під охоронний нагляд на час умовного припинення виконання кари;

е) уміщення вчинника у лікувальному закладі;

є) уміщення вчинника в домі примусової праці чи в установі для непоправних —

вміщує суд у вироці (ст. 370).

§ 2. Рішення про:

а) застосування виховних заходів (§ 1, букв. г);

б) уміщення неосудного вчинника в лікувальному закладі;

в) уміщення в лікувальному закладі вчинника дії, яка є у зв'язку з надмірним уживанням алькогольних напоїв чи інших одурманюючих речовин, а також евентуальне відбуття ним визначеної кари;

г) означення особи чи установи, якій суд доручає охоронний нагляд —

вміщує суд у постанові, якщо не зроблено цього у вироці.

§ 3. У передбачених в § 2 букв. б) і в) випадках суд застосовує приписи ст. 251 § 1 і 276 § 2.

Ст. 389.

Рішення про:

а) виконання припиненої кари;

б) евентуальне виконання кари після звільнення провинника з лікувального закладу;

в) звільнення з лікувального закладу, з дому примусової праці і установи для непоправних;

г) застосування заходів забезпеки у випадку закриття справи;

д) уміщення малолітнього у в'язниці замість поправної установи, —

видає суд першої інстанції в формі постанови.

Ст. 390.

Перед виданням постанови про звільнення засудженого з лікувального закладу, з дому примусової праці чи з установи для непоправних суд збирає від управ названих закладів забезпеки відомості про стан здоров'я та поведінку засудженого.

Ст. 391.

§ 1. У передбачених законом випадках суд першої інстанції, який вирішив умістити малолітнього в поправній установі, може на внесення цієї установи чи з власного почину, зібравши відомості з установи, видати на неявному засіданні постанову про умовне звільнення вихованця та про віддання його під нагляд визначеного для цього куратора.

§ 2. Також на неявному засіданні суд вирішує, в передбачених законом випадках, про відкликання звільнення.

Ст. 392.

На означені в ст. 388 § 2, 389 і 391 постанови можна подати жалобу.

РОЗДІЛ IX

ЗАОЧНИЙ ВИРОК

Ст. 393.

§ 1. Якщо обвинувачений, якому доручено виклик, не станув на головну розправу ані не з'явився оборонець в його імені, а справа не вимагає особистого стання обви-

нуваченого, суд або переводить розправу і видає заочний вирок, або відкладає розправу й наказує обвинуваченому явитися особисто.

§ 2. При заочному розгляді справи суд відчитує пояснення обвинуваченого, які він дав перед тим.

§ 3. В заочному вироці не можна засудити на вміщення обвинуваченого в домі примусової праці або в установі для непоправних.

Ст. 394.

Відпис сентенції заочного вироку доручають обвинуваченому та одночасно повідомляють його, що реченець для заяви про оскарження чи для подання спротиву рахується від дати доручення цього відпису.

Ст. 395.

§ 1. Обвинувачений може або заявити про оскарження вироку, або подати спротив, прохаючи визначити нову розправу в суді першої інстанції. Обвинувачений є зобов'язаний у спротиві виправдати своє нестання та обґрунтувати, чому він не міг про причину свого нестання повідомити суд перед виданням вироку.

§ 2. Вибір одного з засобів оборони має своїм наслідком утрату другого, хіба що обвинувачений сполучить зі спротивом, на випадок його відкинення, заяву про оскарження.

Ст. 396.

Суд розглядає спротив на неявному засіданні та наказує поновну розправу, якщо визнає нестання обвинуваченого та неповідомлення суду про причину нестання виправданими.

Ст. 397.

§ 1. Заочний вирок втрачає силу з моментом, коли обвинувачений або його оборонець стане на розправу в новому терміні.

§ 2. Заочний вирок залишається в силі у випадку невиправданого нестання обвинуваченого чи його оборонця на поновну розправу.

Ст. 398.

Нестання приватного обвинувача на поновній розправі не зупиняє розгляду справи.

ВІДДІЛ II

Ст. 399—454.

Скасовано.

ВІДДІЛ III

СПРАВУВАННЯ В ГОРОДСЬКОМУ СУДІ

Ст. 455.

Приписи ст. 292, 294—313, 315—380 і 387—398 застосовуються відповідно до справування в городському суді зі змінами та доповненнями, вказаними в цьому відділі.

Ст. 456.

Якщо треба виконати невідкладну дію, городський суд виконує її перед розправою. Відповідно застосовується ст. 256 § 1, 2 і 3.

Ст. 457.

Суд може доручити поліції перевести дізнання.

Ст. 458.

§ 1. Городський суд може також і перед розправою закрити справування, якщо є вказані в ст. 287 букв. а)—в) умови, або якщо зі змісту актів справи виходить, що обвинувачення є очевидно безпідставним.

§ 2. Внесення, передбачені в ст. 296, можна подавати на першій головній розправі. До внесень, заявлених після цього терміну, застосовується припис ст. 332 § 2.

Ст. 459.

§ 1. Нестання публічного обвинувача чи потерпілого, який має права сторони (ст. 67), не зупиняє розгляду справи.

§ 2. Перерва розправи може тривати найдовше 30 днів.

Ст. 460.

Якщо свідок проживає в районі іншого городського суду, суд може звернутися до місцевого городського суду, щоб той його допитав. Відповідно застосовується ст. 256 § 1, 2 і 3.

Ст. 461.

§ 1. Припис ст. 331 § 3 застосовується і до потерпілого, як сторони.

§ 2. Потерпілий, як сторона (ст. 67), має право слова після публічного обвинувача.

Ст. 462.

§ 1. Якщо обвинувачений, якому доручено виклик, на розправу не станув, а його стання є обов'язковим (ст. 301 § 2), суд відкладає розправу і наказує його примусово припровадити.

§ 2. Якщо б примусове припровадження обвинуваченого було зв'язане з надто великими труднощами і коштами, а з огляду на обставини даного випадку можна передбачати, що незалежно від додаткових кар буде визначена тільки кара гривни або позбавлення волі не більш як на один рік, або обидві ці кари разом, то суд може перервати або відкласти розправу та звернутися до місцевого городського суду, щоб той допитав обвинуваченого. Дані таким способом пояснення обвинуваченого слід відчитати на розправі.

§ 3. Припис § 2 не застосовується у випадках повороту до провини, а також до провинників професійних чи навиклих (ст. 60 карного кодексу).

§ 4. Якщо на підставі вислідів розправи, переведеної у відсутності обвинуваченого, який був допитаний шляхом судової допомоги, суд визнає, що слід визначити кару вищу, ніж указана в § 2, або наказати вмістити обвинуваченого в домі примусової праці чи в установі для непоправних, тоді суд перериває або відкладає розправу та наказує примусово припровадити обвинуваченого.

Ст. 462[1]

§ 1. Вирок, виданий у відсутності обвинуваченого, якого допитано шляхом судової допомоги, не вважається заочним.

§ 2. Обвинуваченому, який не був присутній на розправі та не мав на ній оборонця, доручають відпис сентенції вироку та одночасно повідомляють його про те, що реченець для заявлення апеляції рахується від дати доручення цього відпису.

КНИГА VIII

ЗАСОБИ ОСКАРЖЕННЯ

РОЗДІЛ I

ЖАЛОБИ

Ст. 463.

Оскільки закон інакше не постановляє, сторони мають право жалоби на постанови, які закривають шлях до видання вироку.

Ст. 464.

§ 1. Жалобу на постанову прокурора про відмову переслідувати або про закриття дізнання в справі про провину, що належить до компетенції окружного суду, вирішує апеляційний прокурор.

§ 2. На відмовну постанову апеляційного прокурора можна подати жалобу до апеляційного суду. Жалобу повинен

виготовити адвокат. До жалоби долучається доказ вплати чи вислання поштою кавції в сумі 100 злотих, без чого жалоби не приймають. Якщо жалобу подає кілька осіб разом, кожна з них вносить окремо кавцію. Якщо жалобу задовольнять, кавцію повертають особі, яка її внесла, а в інших випадках передають кавцію до державного скарбу.

§ 3. Якщо постанова прокурора буде скасована, апеляційний суд або повертає акти прокуророві для виготовлення обвинного акту і означає при цьому закинутий обвинуваченому вчинок, або наказує доповнити дізнання чи перевести слідство в означеному напрямі.

§ 4. Якщо прокурор виготовить обвинний акт згідно з постановою апеляційного суду, приписів ст. 287—291 не застосовують.

Ст. 464 [1]

§ 1. Жалобу на постанову городського суду чи прокурора про відмову переслідувати чи про закриття дізнання в справі про провину, що належить до компетенції городського суду, вирішує остаточно окружний суд у складі трьох суддів.

§ 2. До жалоби потерпілий повинен долучити обвинний акт (ст. 67), без чого жалоби не приймають.

§ 3. Скасовуючи постанову про відмову переслідувати чи про закриття дізнання, окружний суд повертає акти городському судові й наказує або визначити головну розправу на підставі внесеного потерпілим обвинного акту, або розпочати чи доповнити дізнання.

Ст. 465.

На інші постанови можна подати жалобу тільки у виразно вказаних у законі випадках і тільки до одної інстанції.

Ст. 466.

На постанови апеляційного суду можна подати жалобу тільки з приводу відмови прийняти касацію, з приводу відмови відновити реченець касації та в справі винагороди за неслушне засудження.

Ст. 467.

§ 1. Жалобу з приводу відмови прийняти касацію, з приводу відмови відновити реченець касації та в справі винагороди за неслушне засудження вирішує Найвищий Суд.

§ 2. Таку жалобу, якщо її не подає прокурор, повинен виготовити адвокат.

Ст. 468.

§ 1. Жалобу подають до суду чи прокурора, який видав оскаржувану постанову.

§ 2. Голова суду чи прокурор відмовляють прийняти жалобу, яка не відповідає приписаним формальним вимогам. На відмову прийняття можна подати жалобу владі, компетентній розглядати неприйняту жалобу.

§ 3. Жалобу на неслушне арештування та на відмову прийняти спротив чи, письмове оскарження можна подавати також безпосередньо до відкличного суду.

Ст. 469.

§ 1. Якщо суд, якому подано жалобу, визнає її обґрунтованою, то сам її задовольняє, а в іншому випадку пересилає її разом із відписом оскарженої постанови до відкличного суду продовж трьох днів, а якщо жалоба торкається арештування, то продовж одної доби.

§ 2. Акти справи пересилають до відкличного суду, оскільки це не спричиняє проволоки в справуванні. Відкличний суд може зажадати, щоб йому надіслали акти, оскільки визнає це необхідним.

§ 3. Якщо прокурор, якому подано жалобу на постанову про відмову переслідувати чи про закриття дізнання, визнає скаргу обґрунтованою, то сам її задовольняє і наказує почати чи доповнити дізнання або внести обвинний акт.

Ст. 470.

Жалоба сама по собі не зупиняє виконання оскарженої постанови, але суд, який видав постанову, або відкличний

суд може виконання зупинити. Відмова зупинити не вимагає обґрунтування.

Ст. 471.

Відкличний суд розглядає жалобу на неявному засіданні. У цьому випадку застосовуються відповідно приписи ст. 382 і 383.

Ст. 472.

Приписи ст. 463 і 465—471 застосовуються відповідно до жалоб на накази голови суду.

РОЗДІЛ II

АПЕЛЯЦІЯ

Ст. 473.

Сторони можуть подавати апеляції на вироки городських судів і на вироки окружних судів, видані в першій інстанції, оскільки закон не постановляє інакше.

Ст. 474.

§ 1. Апеляція може торкатися вироку в цілому або його частини.

§ 2. Апеляцію, подану на рішення про вину, вважається за спрямовану також проти рішення про кару.

Ст. 475.

В апеляції можна ставити й такі закиди, які не були чи не могли бути предметом жалоби.

Ст. 476.

Крім обвинуваченого та його оборонця апеляцію може подати в користь обвинуваченого прокурор, а у випадку, коли обвинувачений є неповнолітній чи недієздатний — також його батько, мати, дружина, опікун або куратор.

Ст. 477.

За винятком указаних у ст. 88 випадків, обвинувачений може взяти назад апеляцію, яку подав він сам чи його оборонець.

Ст. 478.

Прокурор не може без згоди обвинуваченого взяти назад апеляції, яку подав у його користь.

Ст. 479.

§ 1. Апеляцію в некористь обвинуваченого може подати тільки обвинувач.

§ 2. В справах про підсудні городським судам провини, переслідувані порядком публічного обвинувачення, потерпілий, який брав участь у справі як сторона, може подати апеляцію тільки на рішення про вину.

Ст. 480.

§ 1. У випадку смерти приватного обвинувача чи потерпілого, який має права сторони, перед спливом реченця для заявлення апеляції, право заявити її має його дружина, діти, батьки й внуки продовж двох тижнів від дня смерти обвинувача.

§ 2. У випадку смерти приватного обвинувача чи потерпілого, який має права сторони, після того, як він заявив апеляцію, але перед спливом реченця для її розвинення, право апеляції мають означені в § 1 особи продовж місяця від смерти обвинувача.

§ 3. Вказані в цій статті реченці є преклюзивні.

Ст. 481.

Цивільний позовник може подати апеляцію тільки тоді, коли обвинувач чи обвинувачений заявили про подання апеляції.

Ст. 482.

Якщо обвинувач чи обвинувачений, який заявив апеляцію, не подав її розвинення чи взяв апеляцію назад, карний суд не розглядає апеляції цивільного позовника і повертає йому внесену з приводу апеляції оплату.

Ст. 483.

Цивільний позовник, який з указаних у ст. 481 і 482 причин не має права на апеляцію, може щодо тієї частини правежу, яку карний суд відхилив чи залишив без розгляду, подати справу до цивільного суду.

Ст. 484.

Сторона, яка має намір оскаржити вирок, повинна під загрозою втрати права оскарження заявити про це на письмі в указаний у ст. 225 реченець.

Ст. 485.

Розвинення апеляції подається в передбачений у ст. 226 реченець до суду, який видав оскаржений вирок, на письмі або усно до протоколу в канцелярії суду.

Ст. 486.

У розвиненні апеляції наводяться закиди проти вироку та вказуються ті частини вироку, які сторона вимагає скасувати чи змінити.

Ст. 487.

Якщо апеляцію заявлено чи подано її розвинення після реченця або якщо це зробила неуправнена особа, то голова відмовляє прийняття та повідомляє про це апелянта.

Ст. 488.

§ 1. Прийнявши апеляцію, суд негайно пересилає її разом із актами до відкличного суду.

§ 2. Про прийняття апеляції, яку подав обвинувач, повідомляється обвинуваченого.

§ 3. Якщо обвинувач подав апеляцію на виправдальний вирок, ст. 205 до обвинуваченого не застосовується.

Ст. 489.

До справування у відкличному суді застосовуються приписи про справування в окружному суді першої інстанції зі змінами та доповненнями, вказаними в цьому розділі.

Ст. 490.

§ 1. Голова відкличного суду обмірковує:

а) чи є вимагані цим кодексом формальні умови апеляції;

б) які накази необхідно видати до визначення розправи.

§ 2. Якщо голова вважає, що нема формальних умов апеляції, або що подане в ній внесення про виклик свідків та знавців чи про спровадження інших доказів слід відкинути, або що слід видати наказ згідно з § 3, передає справу на неявне засідання.

§ 3. Відкличний суд може перед визначенням розправи перевірити через належний городський суд докази, наведені в апеляції чи в письмі другої сторони, яка не подала апеляції, якщо переведення доказу має відбутися поза осідком відкличного суду, або якщо свідки чи знавці проживають поза осідком цього суду.

Ст. 491.

§ 1. У справах, що їх розглядає окружний суд в одноособовому складі, апеляційний суд рішає також одноособово, якщо в оскарженому вироці визначено, як основну кару, позбавлення волі до 2-х років чи гривну або обидві ці кари разом, або якщо вищу кару позбавлення волі визначено тільки з огляду на поворот до провини.

§ 2. Приписи ст. 382 і 383 застосовуються відповідно і в апеляційному справуванні.

Ст. 492.

Відкличний суд не може відмовити викликати свідків і знавців, яких допитано в першій інстанції, та спровадити речові докази з суду першої інстанції, якщо в апеляції сторона ставить обґрунтовані закиди щодо неточности протоколу або вимагає поновного допиту, щоб ствердити обставини, незаписані в протоколі, які можуть мати вплив на рішення про вину.

Ст. 493.

§ 1. Відкличний суд не може відмовити прийняття:

а) доказу, вказаного в розвиненні апеляції, якщо суд першої інстанції безпідставно відкинув внесення щодо того на підставі ст. 332;

б) нового доказу, про який сторона не знала перед виданням оскарженого вироку, а який може мати сутній вплив на зміст рішення про вину.

§ 2. Припис § 1 пункт а) застосовується також до внесень другої сторони, яка не подала апеляції, якщо вона подала внесення продовж семи днів від повідомлення її про переслання актів до відкличного суду.

§ 3. Про прийняття інших доказів суд постановляє на свій розсуд.

§ 4. Приписи §§ 1—3 не стосуються прокурора.

Ст. 494.

У випадку нестання свідка чи знавця, допитаного в першій інстанції, відкличний суд відкладає розправу тільки тоді, коли визнає поновний їх допит необхідним, а в іншому випадку відчитує їх зізнання.

Ст. 495.

§ 1. Арештованого обвинуваченого припроваджують на розправу тільки тоді, коли відкличний суд визнає це необхідним.

§ 2. Але якщо обвинувачений перебуває в арешті в осідку відкличного суду, його припроваджують на розправу також тоді, коли він цього зажадає.

Ст. 496.

§ 1. Нестання сторін не зупиняє розгляду справи, за винятком випадку, коли не з'явився обвинувачений, якого присутність суд визнав обов'язковою або якого суд постановив припровадити згідно зі ст. 495.

§ 2. У справах з публічного обвинувачення участь прокурора у відкличній розправі є обов'язкова.

§ 3. Вирок відкличного суду ніколи не вважається заочним.

Ст. 497.

§ 1. Після проголошення справи один із суддів подає усний звіт, в якому з'ясовує фактичний стан справи, а також зміст апеляції і виниклих з того спірних пунктів; при цьому відчитують вирок першої інстанції в тих частинах, що є предметом апеляції, а також, в разі потреби, окремі уступи з актів справи.

§ 2. Апеляцію чи інше письмо відсутньої сторони відчитують ціле.

Ст. 498.

Коли публічний обвинувач на розправі взяв назад апеляцію, то це суду не в'яже.

Ст. 499.

Після промов сторін відкличний суд переводить нараду й видає вирок, яким:

а) або затверджує оскаржений вирок,

б) або касує його в цілому чи частинно та видає нове рішення.

Ст. 500.

Відкличний суд не може:

а) підвищити обвинуваченому кару, яку визначив суд першої інстанції, якщо апеляцію подано тільки в користь обвинуваченого;

б) вийти поза межі апеляції, за винятком указаних у ст. 501 випадків;

в) залічити обвинуваченому в рахунок кари час тимчасового арешту від дати засудного вироку першої інстанції, якщо цей вирок суд затвердив у цілому.

Ст. 501.

Відкличний суд з урядового почину, незалежно від меж апеляції:

а) виправдує обвинуваченого, якщо в його вчинку немає ознак провини;

б) виправляє прийняту вироком першої інстанції помилкову кваліфікацію вчинку;

в) визнає оскаржений вирок неважним та передає справу, кому слід, — якщо вирок видано з порушенням ст. 12 чи 13, якщо в складі суду брала участь особа, неуправнена видавати вироки, або якщо рішав суддя, який на підставі ст. 41 підлягав вилученню;

г) касує вирок у користь співобвинувачених, хоч би вони й не подавали апеляції, — якщо скасував його в користь співобвинуваченого, в якого користь подано апеляцію, а з тих самих причин слід було б скасувати вирок у їхню користь;

д) закриває справування, якщо справу розглядано без скарги або без внесення потерпілого у випадках, коли закон такого внесення вимагає.

Ст. 502.

Арештованому обвинуваченому, який не був присутній на розправі і не мав оборонця, доручається відпис сентенції з одночасним повідомленням, що реченець для заявлення касації рахується від дати доручення цього відпису, а також про зміст ст. 505 і 506.

Ст. 503.

При розгляді апеляції на вирок городського суду застосовується відповідно ст. 460 і ст. 382 та 383.

РОЗДІЛ III

КАСАЦІЯ

Ст. 504.

§ 1. Сторони можуть подавати касації до Найвищого Суду:

а) на вироки апеляційних судів;

б) на вироки окружних судів, видані в другій інстанції, за винятком вироків у справах про переступи та скарбові провини.

§ 2. На вироки окружних судів, видані в першій інстанції, сторони можуть подавати касацію тільки в справах про скарбові провини та про ті податкові провини, за які законом передбачена тяжча кара, ніж три тисячі злотих гривни.

Ст. 504[1]

§ 1. До письма з заявою про касацію слід долучити доказ внесення чи висилки поштою до судової каси четвертини касаційної кавції, без чого заяви не приймають.

§ 2. Якщо кілька осіб подає заяву разом, кожна з них вносить окремо належну частину кавції.

§ 3. Якщо заявлено касацію, але її не подано чи не прийнято, голова суду наказує передати вплачену частину касаційної кавції до державного скарбу; на наказ голови можна подати жалобу до суду, в якому внесено заяву.

Ст. 505.

Касацію треба подавати на письмі; якщо її не подає прокурор, вона повинна бути виготовлена адвокатом; касації, що не відповідає цьому приписові, не приймають.

§ 2. Крім цього щодо подавання касації застосовуються відповідно ст. 474—488.

Ст. 506.

§ 1. На домагання арештованого обвинуваченого, внесене в реченець для заявлення касації, голова суду згідно зі ст. 89 визначає оборонця з урядового обов'язку, щоб той подав розвинення касації.

§ 2. Цей реченець є преклюзивний.

Ст. 507.

§ 1. До розвинення касації долучається доказ внесення чи висилки поштою до судової каси решти касаційної кавції, без чого касації не приймають.

§ 2. Якщо кілька осіб подає касацію разом, кожна з них окремо вносить належну решту кавції.

Ст. 508.

§ 1. Касаційна кавція в справах, що належать до компетенції городського суду, становить сто злотих, в інших справах — триста злотих.

§ 2. Від внесення касаційної кавції є звільнені:

а) державні й самоуправні уряди;

б) арештовані обвинувачені;

в) довжники, яких визнано невиплатними;

г) особи, яким суд надав право убогих.

§ 3. Внесення про надання права убогих слід подати в реченець для заяви касації; у випадку відмови надати право убогих треба належну четвертину касаційної кавції внести в трьохденний преклюзивний реченець, рахуючи від дати доручення постанови про відмову.

Ст. 509.

У випадку задоволення касації кавцію повертають особі, яка її внесла; в інших випадках кавцію передають до державного скарбу.

Ст. 510.

Підставою касації може бути тільки закид:

а) про неправильне застосування закону при означенні провини та визначенні кари;

б) про порушення приписів судового справування.

Ст. 511.

Підставою касації на вироки, видані:

а) в справах про податкові провини;

б) в справах про скарбові провини в карно-адміністративному справуванні;

в) у справах з приватного обвинувачення, за винятком знеславлення, вчиненого змістом друкованого письма —

можуть бути тільки закиди, наведені в ст. 514, 516 і 520.

Ст. 512.

Касація повинна вказати, в чому полягає закидувана хиба.

Ст. 513.

§ 1. Сторона може в касації закидувати тільки хиби, що порушують її права.

§ 2. Припис § 1 не стосується прокурора, який подає касацію в користь обвинуваченого.

Ст. 514.

Вирок слід скасувати, якщо касація слушно закидає:

а) що суд видав виправдальний вирок, хоч у вчинку обвинуваченого є ознаки провини;

б) що склад суду був неправильний або що хтонебудь із його членів не був присутній на цілій розправі;

в) що розправа відбулася заочно в справі, в якій закон вимагає присутности обвинуваченого;

г) що обвинувачений не мав оборонця в указаних у ст. 88 випадках;

д) що не складено протоколу розправи;

е) що вирок не містить установлення вчинку, приписаного обвинуваченому;

є) що суд у вказаних у ст. 500 букв. а) і 612 букв. а) випадках підвищив визначену обвинуваченому кару.

Ст. 515.

Крім означених у ст. 514 випадків Найвищий Суд касує вирок з приводу процесуальної хиби тільки тоді, коли визнає, що ця хиба могла мати вплив на зміст вироку.

Ст. 516.

Найвищий Суд, незалежно від закидів, наведених у касації, касує вирок:

а) якщо в учинку обвинуваченого нема ознак провини;

б) якщо справу розглядали без скарги або без внесення потерпілого — у випадках, коли закон такого внесення вимагає;

в) якщо є причини, які спричиняють закриття справування згідно зі ст. 3;

ґ) якщо суд у некористь обвинуваченого застосував до нього кару, неприписану законом за дану провину.

Ст. 517.

Найвищий Суд касує вирок у користь співобвинувачених, хоч би вони й не подали касації, якщо скасував його в користь співобвинуваченого, в якого користь подано касацію, а з тих самих причин слід було б скасувати вирок у їхню користь.

Ст. 518.

Якщо в оскарженому вироці суд помилково закваліфікував учинок, але визначив таку кару, яку міг визначити на підставі належного закону, Найвищий Суд або касує оскаржений вирок у цілому чи частинно, або тільки виправляє помилкову кваліфікацію вчинку.

Ст. 519.

У випадку, коли в оскарженому вироці помічено очевидну помилку, яка не могла мати впливу на вислід вирішення, а для якої виправлення не потрібно жадних нових установлень, Найвищий Суд сам виправляє помічену помилку.

Ст. 520.

Найвищий Суд визнає оскаржений вирок неважним і передає справу, кому слід, якщо вирок видано з порушенням ст. 12 чи 13, якщо в складі суду брала участь особа, неуправнена видавати вироки, або якщо рішав суддя, який на підставі ст. 41 підлягав вилученню.

Ст. 521.

Хто не оскаржив вироку першої інстанції, той не може подавати касації на вирок другої інстанції, якщо вирок першої інстанції затверджено чи змінено в його користь.

Ст. 522.

Сторона не може вимагати скасування вироку з приводу процесуальної хиби в першій інстанції, якої виправлення вона не вимагала у справуванні другої інстанції.

Ст. 523.

Сторона не може вимагати скасування вироку з приводу процесуальної хиби, яку вчинено на її внесення чи за її згодою. Цей припис не стосується хиб, наведених у ст. 514.

Ст. 524.

Найвищий Суд на неявному засіданні:

а) залишає без розгляду касації, що не відповідають приписам ст. 504, 505, 507, 508, 510, 511, 512, 513, 521, 522 і 523;

б) видає постанови згідно зі ст. 520;

в) може скасувати вирок у користь обвинуваченого;

г) може відхилити касацію, якщо одноголосно визнає, що вона є очевидно безпідставною і суперечить сталим засадам, прийнятим у рішеннях Найвищого Суду.

Ст. 525.

§ 1. Найвищий Суд повідомляє про термін розправи державну владу, яка є стороною в справі, а інші сторони — тільки на подане ними на письмі домагання і тільки на вказану у Варшаві адресу.

§ 2. Нестання сторін не зупиняє розгляду справи.

§ 3. Арештованого обвинунваченого не припроваджують на розправу.

§ 4. На касаційній розправі сторону може заступати тільки адвокат (ст. 505 § 1).

Ст. 526.

Розправа починається усним звітом одного з суддів, який вказує правні питання, що їх слід буде вирішити.

Ст. 527.

§ 1. Сторони можуть, якщо вони є присутні, давати пояснення.

§ 2. Перше слово має сторона, яка подала касацію, останнє — обвинувачений або його оборонець.

Ст. 528.

Після промов сторін прокурор в усіх справах подає внесення.

Ст. 529.

Розглянувши справу, Найвищий Суд видає вирок, у якому або відхиляє касацію, або касує оскаржений вирок у цілому чи частинно.

Ст. 530.

§ 1. Якщо при розгляді справи повстане питання, яке вимагає засадничої інтерпретації закону, Найвищий Суд може відкласти видачу рішення і передати вирішення питання, яке повстало, збільшеному складові суду.

§ 2. Постанову збільшеного складу приймають на неявному засіданні. Вона в'яже при видаванні рішення в даній справі склад Найвищого Суду, який судить.

Ст. 531.

Визнаючи, що касацію подано очевидно легкодумно або єдино з метою затягнути справу, Найвищий Суд повідомляє про це дисциплінарну владу оборонця чи довіреника, який підписав касацію.

Ст. 532.

Касуючи вирок, Найвищий Суд передає справу для повновного розгляду в іншому складі суддів судові, якого вирок він скасував, чи іншому судові того самого ступеня.

Ст. 533.

Скасовано.

Ст. 534.

Скасовано.

Ст. 535.

Касуючи вирок з указаних у ст. 516 букв. а), б) і в) причин, Найвищий Суд сам видає виправдувальний вирок або закриває справування.

Ст. 536.

Інтерпретація закону в рішенні Найвищого Суду в'яже в даній справі суд, якому справу передано.

Ст. 537.

При поновному розгляді справи суд може зменшити або підвищити кару, присуджену в скасованому вироці, без огляду на те, чи вирок скасовано на домагання обвинувача, чи обвинуваченого.

Ст. 538.

§ 1. Прокурор Найвищого Суду може подати касацію на кожне правосильне рішення для встановлення належної інтерпретації закону.

§ 2. В цьому випадку застосовуються відповідно приписи ст. 608.

§ 3. Найвищий Суд розглядає таку касацію без повідомлення та участи сторін, але вислухавши внесення прокурора.

Ст. 539.

§ 1. Задовольняючи касацію прокурора, подану згідно зі ст. 538, Найвищий Суд касує оскаржене рішення або визнає його неважним у випадках, указаних у ст. 516 і 520; в інших випадках установлює хибу, а оскаржене рішення може скасувати тільки тоді, коли скасування є щодо рішення про вину і кару для обвинуваченого без значення або є для нього корисне.

§ 2. Видане згідно з цією статтею рішення Найвищого Суду не касує частини вироку, яка стосується цивільного правежу.

КНИГА IX

ВИКОНАВЧЕ СПРАВУВАННЯ

РОЗДІЛ I

ВИКОНАННЯ ВИРОКУ

Ст. 540.

Вирок виконується негайно, як тільки він стане правосильним.

Ст. 541.

Виконання смертного вироку може відбутися тільки після рішення Президента Республіки, що він не користується з права помилування.

Ст. 542.

§ 1. Виконання вироку городського суду чи окружного суду, як відкличного, наказує городський суд.

§ 2. Виконання кожного іншого вироку наказує прокурор окружного суду.

Ст. 543.

Відпис сентенції вироку, якого виконання належить до компетенції прокурора, окружний суд пересилає йому негайно, як тільки вирок стане правосильним, зазначуючи дату його правосильности.

Ст. 544.

З метою виконання вироку, прокурор дає доручення органам в'язничної, поліційної та іншої влади. Якщо засуджений перебуває в іншій судовій окрузі, прокурор звертається до прокурора окружного суду тієї округи, щоб він видав відповідні накази.

Ст. 545.

§ 1. Смертний вирок виконується в замкненому місці, неприлюдно.

§ 2. При виконанні смертного вироку повинен бути присутній прокурор, начальник в'язниці, протоколіст, лікар і духовна особа того віровизнання, до якого належить засуджений. Крім цього може бути присутній оборонець, якого слід повідомити про термін страчення.

§ 3. Про хід виконання вироку складається протокол.

Ст. 546.

Арештованому засудженому залічують у рахунок кари час позбавлення волі після проголошення вироку:

а) якщо засуджений не подав апеляції або касації, або подану взяв назад;
б) якщо вища інстанція задовольнила в цілому або частинно апеляцію чи касацію засудженого.

Ст. 547.

§ 1. Про виконання умовно припиненої кари видає рішення суд першої інстанції, який видав вирок у цій справі, на неявному засіданні.

§ 2. На постанову в цій справі можна подати жалобу.

Ст. 548.

Спосіб і порядок примусового стягнення гривен, грошових кар і оплат, яких засуджений не вплатив до судової каси, визначить окремий закон.

Ст. 549.

Якщо не можливо цілком чи частково стягнути з майна засудженого присуджених гривен, грошових кар і оплат, складається протокол, який подають прокуророві або городському судові, відповідно до компетенції.

Ст. 550.

§ 1. Одержавши протокол про неможливість стягнути гривну чи грошову кару, суд, який видав вирок у першій інстанції, видає на внесення прокурора чи з власного почину постанову про заступну кару, якщо її не визначено в засудному вироці.

§ 2. На внесення засудженого на гривну чи грошову кару, якої стягнути не можна, суд може застосувати до заступної кари припис про умовне припинення виконання заступної кари, якщо є передумови припинення.

§ 3. На постанову, видану згідно з § 1 і 2, можна подати жалобу.

Ст. 551.

Про міру кари на підотаві ст. 77 карного кодексу 1932 р. вирішує вироком суд, який у цій справі судив у першій інстанції.

Ст. 552.

§ 1. Означений у ст. 549 протокол складається також у випадку, коли б стягнення гривни (грошової кари) загрожувало засудженому майновою руїною. Цей протокол подають прокуророві.

§ 2. Одержавши протокол про нестягальність гривни (ст. 549) чи згаданий у § 1 протокол, суд, який видав вирок у першій інстанції, видає на внесення прокурора постанову про виконання праці на рахунок гривни, якщо цієї праці не визначено у вироці.

§ 3. Таким самим порядком суд постановляє про заступну кару позбавлення волі, коли б виконування засудженим праці на рахунок гривни було неможливим, або коли б засуджений уперто відмовлявся виконувати працю.

§ 4. На постанову, видану згідно з § 2 і 3, можна подати жалобу.

Ст. 552[1].

§ 1. Кошти оголошення вироку в часописах викладає приватний обвинувач, а в справах, переслідуваних з урядового почину — державний скарб.

§ 2. Кошти на оголошення вироку, стягнені з засудженого, повертаються приватному обвинувачеві, який їх виложив.

Ст. 553.

§ 1. Про умовне звільнення з поправного закладу і визначення куратора, а також про відклик звільнення рішає на неявному засіданні суд першої інстанції, який у даній справі видав вирок.

§ 2. На постанову в тих справах можна подати жалобу.

Ст. 554.

Городський суд при виконуванні вироків застосовує відповідно приписи ст. 544 і 546—553.

Ст. 555.

§ 1. Усякі сумніви та закиди щодо виконання вироку, зокрема щодо обрахування кари, вирішує суд першої інстанції, який у даній справі видав вирок.

§ 2. На постанову в цій справі можна подати жалобу.

РОЗДІЛ II

ВІДКЛАДЕННЯ І ПЕРЕРВА ВИКОНАННЯ КАРИ

Ст. 556.

Виконання смертної кари щодо тяжко хворих і умово хворих відкладається до часу їх видужання.

Ст. 557.

Виконання смертної кари щодо вагітних жінок відкладається до спливу трьох місяців після пологів, оскільки дитина залишається живою.

Ст. 558.

§ 1. Виконання кари позбавлення волі у випадку умової чи тяжкої фізичної хвороби засудженого, який перебуває на волі, відкладається до видужання.

§ 2. Тяжкою хворобою слід уважати також такий фізичний стан засудженого, при якому вміщення його у в'язниці чи арешті може безпосередньо загрожувати його життю або не далося б погодити з існуючими у в'язниці чи арешті влаштуваннями.

Ст. 559.

На прохання засудженого можна відкласти на час до одного року виконання кари позбавлення волі, якщо її не-

гайне виконання мало б для засудженого чи його родини надто важкі наслідки.

Ст. 560.

§ 1. Якщо стан здоров'я засудженого або поважні матеріяльні чи родинні обставини цього вимагають, а засуджений має в краю постійне місце проживання та означене джерело доходу, можна на його прохання дозволити йому на перерву у виконанні кари на час до одного року.

§ 2. Перерву можна кожного часу відкликати.

Ст. 561.

Відкладення виконання кари чи дозвіл на перерву можна обумовити зобов'язанням засудженого перебувати в означеній місцевості чи окрузі, а також внесенням кавції чи порукою.

Ст. 562.

§ 1. На відкладення і перерву виконання кари позбавлення волі на час до шістьох місяців дає дозвіл окружний прокурор, який наказав виконати кару, а на час до одного року — апеляційний прокурор.

§ 2. Якщо виконати кару має городський суд, на відкладення й перерву виконання кари на час до шістьох місяців дає дозвіл городський суд, а на час до одного року — апеляційний прокурор.

§ 3. Дозволити на поновну перерву не можна перед проминенням року від дати скінчення попередньої перерви, хіба у випадку умової чи тяжкої фізичної хвороби засудженого.

Ст. 563.

§ 1. На прохання засудженого, прокурор або городський суд, який наказує виконати вирок, може відкласти стягнення гривни чи грошової кари або розкласти її на рати, на час не більше одного року, якщо б негайне стягнення мало для засудженого чи його родини надто важкі наслідки.

§ 2. У виняткових випадках, які заслуговують на особливу увагу, можна гривну чи грошову кару розкласти на рати на час до трьох років.

РОЗДІЛ III

ПОМИЛУВАННЯ

Ст. 564.

Якщо міністер юстиції не накаже інакше, то прохання про помилування пересилається судові, який видав вирок у першій інстанції.

Ст. 565.

Визнавши, що засуджений не заслуговує на помилування, суд першої інстанції видає постанову залишити прохання без дальшого ходу.

Ст. 566.

§ 1. Задовольняючи прохання про помилування, а також у випадках, коли міністер юстиції зажадав, щоб йому подали акти для розгляду питання про помилування, суд першої інстанції пересилає міністрові акти справи або необхідні їх частини зі своєю думкою.

§ 2. Якщо справу розглядала порядком апеляції вища інстанція, суд першої інстанції, в передбаченому в § 1 випадку, пересилає акти зі своєю думкою через вищу інстанцію, яка також долучає свою думку.

Ст. 567.

Міністер юстиції, визнавши, що прохання про помилування не заслуговує задовольнення, залишає його без дальшого ходу, оскільки Президент Республіки не постановить інакше.

Ст. 568.

Прохання про помилування не зупиняє виконання вироку.

Ст. 569.

§ 1. Міністер юстиції вправі, одержавши прохання про помилування, або з урядового почину зупинити виконання кари або наказати перерву її виконання аж до часу вирішення справи помилування.

§ 2. Визнавши, що є особливо важливі підстави для того, щоб задовольнити прохання про помилування, суд першої інстанції, а в передбаченому у ст. 566 § 2 випадку також суд вищої інстанції вправі зупинити виконання кари або наказати її перерву.

Ст. 570.

§ 1. Суд розглядає справу про помилування по змозі в тому самому складі, в якому він видав вирок.

§ 2. Постанови суду, передбачені у ст. 565 і 569, подають до відома засудженого, лише покликаючись на внесене прохання, не додаючи обґрунтування.

§ 3. Суд висловлює думку на неявному засіданні, вислухавши прокурора. Думки суду не подають до відома засудженого.

КНИГА X

СУДОВІ КОШТИ

Ст. 571.

Справування в карних справах є вільне від усяких оплат, за винятком указаних у цьому кодексі.

Ст. 572.

Всякі видатки підчас справування викладає державний скарб, оскільки цей кодекс не постановляє інакше.

Ст. 573.

Кошти оборонця й довіреника викладає підчас справування сторона, яка його настановила.

Ст. 574.

§ 1. Приватний обвинувач вносить при обвинному акті на рахунок коштів справування в городському суді двадцять злотих, а в окружному суді п'ятдесят злотих.

§ 2. Якщо у зв'язку з доказами, які заявив обвинувач, слід передбачувати значно більші видатки, суд може зажадати внесення відповідно більшого авансу.

§ 3. До часу внесення авансу суд залишає справу без ходу; внесення обвинного акту без передбаченого в § 1 авансу не перериває ходу задавнення.

Ст. 575.

§ 1. Від цивільного позовника побирають оплати згідно з засадами цивільного справування.

§ 2. Від обвинуваченого побирають указані в § 1 оплати, оскільки виконувана ним дія стосується виключно цивільного правежу.

Ст. 576.

§ 1. Від авансів і оплат є вільні особи, яким суд надав право вбогих.

§ 2. Суд надає право вбогих особі, яка посвідкою державної чи самоуправної влади, що містить у собі точні дані про її родинний стан, майно і доходи, доведе, що вона не спроможна платити кошти.

Ст. 577.

У вироці, а також у постанові про закриття справування слід завжди вирішити, хто повинен нести кошти справування.

Ст. 578.

§ 1. Від засудженого суд присуджує в користь державного скарбу кошти справування разом із видатками підчас дізнання і слідства, а також коштами виконання вироку.

§ 2. Від засудженого в справі з приватного обвинувачен-

ня суд крім цього присуджує в користь обвинувача понесені ним кошти справування.

§ 3. Припис § 2 застосовується відповідно в справах, в яких виключним обвинувачем був потерпілий (ст. 67).

Ст. 579.

У випадку задовольнення цивільного правежу суд присуджує від засудженого в користь позовника належні йому кошти; якщо ж цивільного позовника звільнено від оплат на підставі права вбогих, суд присуджує від засудженого відповідну суму в користь скарбу.

Ст. 580.

У випадку засудження обвинуваченого не за всі закидувані йому провини, кошти, зв'язані лише з обвинуваченням, щодо якого його виправдано, несе державний скарб чи евентуально приватний обвинувач або потерпілий, якщо він був виключним обвинувачем (ст. 67).

Ст. 581.

Якщо обвинуваченого виправдано або справу закрито, кошти справування несуть:

а) у справах з приватного обвинувачення — обвинувач;

б) у справах з публічного обвинувачення, в яких виключним обвинувачем був потерпілий, — той потерпілий;

в) в справах, закритих унаслідок поєднання сторін — обвинувачений і обвинувач солідарно;

г) в інших справах — державний скарб, за винятком коштів, названих у ст. 587 букв. ж).

Ст. 582.

Кошти, що повстали з відхиленого чи залишеного без розгляду цивільного правежу, несе цивільний позовник,

Ст. 583.

У випадку відхилення засобу оскарження, поданого в некористь обвинуваченого, кошти відкличного справування несе державний скарб чи евентуально приватний обвинувач або потерпілий (ст. 67).

Ст. 584.

Якщо за кошти справування відповідає кількох обвинувачених або обвинувачів, вони несуть солідарно цю відповідальність, крім коштів тимчасового арешту і виконання кари, які несе кожний окремо.

Ст. 585.

Якщо обвинуваченого звільнено від кари з приводу взаємности кривд, суд на свій розсуд відповідно розподіляє між сторони кошти справування.

Ст. 586.

Якщо обвинувачений помер перед тим, як вирок став правосильним, кошти справування, крім названих у ст. 587 букв. ж), несе державний скарб.

Ст. 587.

До коштів справування належать:

а) видатки на доручення викликів і інших судових писем;

б) видатки, зв'язані з переїздом суддів і інших осіб з приводу слідчих дій;

в) кошти припровадження, перевозу і конвоювання обвинуваченого, свідків і знавців;

г) належності свідків, знавців і перекладачів;

д) кошти судового огляду і інших дослідів та обслідів, виконаних підчас справування, а також кошти пересилки та зберігання доказів і зайнятих предметів та їх продажу;

е) кошти судових оголошень у часописах;
є) кошти утримання тимчасово арештованого;
ж) належності оборонців і довіреників сторін;
з) кошти виконання вироку.

Ст. 588.

§ 1. Свідкам, які проживають поза осідком суду чи місцем виконування судової дії, повертаються необхідні кошти переїзду і харчові, якщо їх місце проживання чи перебування є віддалене від суду найменше на двадцять п'ять кілометрів.

§ 2. Свідки, які живуть з поденного заробітку, отримують крім цього винагороду за втрачений унаслідок стання заробіток.

§ 3. Повернення коштів переїзду не може в жадному випадку перевищувати ціни залізничного квитка третьої кляси на дану віддаль в обидві сторони в особовому поїзді, без огляду на рід засобу сполучення.

§ 4. Якщо кілька свідків користувалося одною підводою на спільний рахунок, слід кожному свідкові признати частину коштів, яка на нього припадає.

§ 5. Якщо ту саму особу викликають як свідка в кількох карних справах на той самий день, їй признають належності, вказані в § 1—4, тільки один раз та розподіляють їх рівномірно між усіма тими справами (ст. 577).

Ст. 589.

§ 1. Знавці і перекладачі, крім винагороди за працю, одержують покриття необхідних для її виконання витрат.

§ 2. У випадку, коли викликаний знавець чи перекладач не буде допитаний, належиться йому винагорода за втрачений час і заробіток.

§ 3. Знавцеві або перекладачеві, який проживає поза осідком суду, належаться харчові та повернення необхідних коштів переїзду.

Ст. 590.

Розмір харчових (ст. 588 § 1 і 589 § 3), а також винагороди знавців і перекладачів за їх працю чи за втрачений час і заробіток (ст. 589 § 1 і 2) визначує суд або прокурор (ст. 257) на свій розсуд. Розмір харчових не може в жадному випадку перевищувати 10 злотих денно.

Ст. 591.

Державні працівники в активній службі і військові особи в активній службі отримують кошти подорожі і добові згідно з нормами, встановленими для службових подорожей, якщо обставини, про які вони мають зізнавати, є зв'язані з виконуванням їх уряду чи служби; в інших випадках до них застосовуються загальні правила (ст. 588, 589, 590).

Ст. 592.

Свідок чи знавець, який безпідставно відмовляється від зізнань, висновку чи присяги, не має права на жадну винагороду.

Ст. 593.

§ 1. Свідки, знавці й перекладачі повинні зажадати винагороди негайно по виконанні свого обов'язку, а якщо вони були викликані на розправу, то найпізніше на другий день після її закриття.

§ 2. Особи, які не заявили домагання у вищезгаданий реченець, втрачають право на винагороду.

Ст. 594.

§ 1. Кошти утримання арештованого обвинуваченого складаються з видатків на харч, паливо, освітлення, одяг, білизну, а в разі потреби — коштів лікування.

§ 2. Таким самим способом обраховуються кошти виконання кари позбавлення волі.

Ст. 595.

Кошти виконання кари гривни складаються з винагороди урядового виконавця за всі його дії згідно з таксою, а також з коштів оголошень, переїздів та грошових пересилок.

Ст. 596.

Міністер юстиції, порозумівшись у міру потреби з відповідними міністрами, видає такси для обрахування оплат:

а) за доручування викликів і інших судових писем;

б) за конвоювання осіб і речей, а також за зберігання речей;

в) за утримання у в'язницях і арештах.

Ст. 597.

У випадках, непередбачених таксою, розмір винагороди визначає суд.

Ст. 598.

§ 1. Суд може звільнити обвинуваченого чи обвинувача, вповні чи частково, від повернення коштів справування, якщо визнає, що їх сплата була б надто тяжкою для нього чи найближчої родини, що є на його утриманні.

§ 2. Припис § 1 не стосується повернення коштів, належних приватному обвинувачеві чи потерпілому (ст. 578 § 3) від обвинуваченого, або обвинуваченому від обвинувача, або цивільному позовникові від обвинуваченого.

§ 3. Суд чи прокурор, наказуючи виконати вирок, може відкласти стягнення оплат і коштів справування, які належаться державному скарбові, або розкласти їх на рати на час не більше одного року, якщо негайне їх стягнення загрожувало б зобов'язаному надто важкими наслідками.

Ст. 599.

§ 1. До способу й порядку стягання судових коштів застосовується ст. 548.

§ 2. При збігу належностей у виконавчому справуванні потерпілий має першенство до задовольнення належного йому згідно з вироком відшкодування за заподіяну йому провиною кривду перед гривнами, грошовими карами й коштами справування.

КНИГА XI

СПЕЦІЯЛЬНІ СПРАВУВАННЯ

РОЗДІЛ І

ПОНОВЛЕННЯ СПРАВУВАННЯ

Ст. 600.

Поновити закінчене правосильним вироком справування в некористь обвинуваченого можна тільки тоді, коли виявиться, що вирок видано під впливом фальшивого зізнання свідка, знавця або перекладача, сфальшування документу чи речового доказу або підкупу.

Ст. 601.

Вчинення провини, яка дає підставу для поновлення справування згідно зі ст. 600, повинно бути встановлене правосильним вироком, хіба що вироку не можна видати з приводу законних обставин, які виключають видання вироку в справі тієї провини або припиняють справування на необмежений час.

Ст. 602.

Поновити закінчене правосильним вироком справування в користь обвинуваченого можна не тільки з указаних у ст. 600 причин, але також тоді, коли після засуду виявляться нові, невідомі перед тим ні стороні, що подала внесення про поновлення, ні судові факти чи дока-

зи, які стверджують, що засуджений є невинний або що його засуджено за тяжчу провину, ніж та, яку він учинив.

Ст. 603.

§ 1. Внесення про поновлення справування в користь обвинуваченого можуть подати: обвинувачений, оборонець, прокурор, а також дружина обвинуваченого, його родичі в прямій лінії та його брати й сестри.

§ 2. Поновлення справування в користь обвинуваченого допускається без огляду на його смерть, виконання кари чи задавнення.

Ст. 604.

§ 1. Внесення про поновлення справування в некорисгь обвинуваченого може подати тільки обвинувач.

§ 2. Приватний обвинувач, який відступив від обвинувачення, не може вимагати поновлення справування.

Ст. 605.

Внесення про поновлення справування, якщо його не подає прокурор, повинен виготовити адвокат.

Ст. 606.

Про поновлення справування в справах, що належать до компетенції городського суду, рішає окружний суд, у справах, що нележать до компетенції окружного суду — апеляційний суд, в інших справах — Найвищий Суд.

Ст. 607.

Суд, компетентний рішати про поновлення справування, наказує, якщо потрібно, перевірити вказані у внесенні обставини.

Ст. 608.

§ 1. Суд, компетентний рішати про поновлення справування, може наказати зупинити виконання вироку.

§ 2. Зупиняючи виконання вироку, суд може зажадати кавції або поруки.

Ст. 609.

У випадку задоволення внесення про поновлення справування суд касує вирок і передає справу для поновного розгляду судові, який видав скасований вирок.

Ст. 610.

§ 1. З моменту скасування вироку кару перестають виконувати.

§ 2. Але суд може наказати тимчасове арештування або застосувати інший запобіжний захід.

Ст. 611.

Усі постанови в справі поновлення справування видається на неявному засіданні.

Ст. 612.

Поновлене справування переводиться згідно з загальними правилами, з такими винятками:

а) якщо справу поновлено в користь обвинуваченого, суд не може при поновному розгляді справи визначити кару суворішу, ніж та, на яку обвинуваченого перед тим правосильно засуджено;

б) якщо поновлене справування в користь обвинуваченого переводиться по його смерті, або якщо обвинувачений є умово хворий, суд визначує для оборони його прав оборонця з урядового обов'язку, оскільки подавач внесення сам не настановив оборонця.

Ст. 613.

Поновити закрите слідство можна тільки на внесення публічного обвинувача на підставі постанови окружного суду, якщо реченець задавнення переслідування ще не проминув, а обвинувач подасть нові, перед тим йому невідомі факти чи докази, що дозволяють сподіватися можливости довести вину обвинуваченого.

РОЗДІЛ II

СПРАВУВАННЯ В СПРАВАХ МАЛОЛІТНІХ

Ст. 614.

Справування в справах малолітніх, які в момент початку головної розправи не скінчили сімнадцяти років, переводиться перед судом для малолітніх згідно з правилами справування в городських судах, з наступними змінами й доповненнями.

Ст. 615.

§ 1. Припис ст. 67 не застосовується в справах малолітніх.

§ 2. Цивільний правіж є недопущенний.

Ст. 616.

§ 1. Справи ведуться без слідства. Суддя для малолітніх або наказує або переводить дізнання, а також необхідні для зібрання та закріплення доказів дії.

§ 2. Суддя для малолітніх може доручити виконання поодиноких дій дізнання кураторові малолітніх, членові патронату над малолітніми, поліції або приватній особі, яка заслуговує довір'я.

Ст. 617.

У випадку нестання осіб, яких викликає суддя для малолітніх, застосовуються відповідно приписи ст. 117—122.

Ст. 618.

§ 1. Дізнання і вказані в ст. 616 дії мають на меті встановити:

а) обставини закидуваного малолітньому вчинку, а зокрема спонуки та спосіб діяння і відношення до потерпілого;

б) ступінь умового та морального розвитку малолітнього, а також інші дані, необхідні для встановлення, чи малолітній діяв з усвідомленням;

в) характер і минуле малолітнього, умовини, в яких він жив і виховувався, моральні й матеріяльні обставини його та його родини, а також його поведінку після вчинення провини та засоби, за допомогою яких можна його поправити.

§ 2. Якщо потрібно, суддя наказує лікарський обслід.

Ст. 619.

При дізнаннях і вказаних у ст. 616 діях може бути присутній прокурор, а за згодою судді — оборонець малолітнього, але суд не є зобов'язаний повідомляти їх про термін.

Ст. 620.

§ 1. Замість указаних у ст. 164—187 запобіжних заходів, суд для малолітніх застосовує:

а) віддання малолітнього під відповідальний нагляд батьків, опікунів чи іншої особи, яка заслуговує довір'я, додаючи у випадку потреби нагляд куратора, або

б) затримання в спеціяльному захисті для малолітніх.

§ 2. Крім заходів, указаних у § 1 букв. а), суд може зажадати від особи, якій довірено малолітнього, поруки або кавції.

Ст. 621.

По закінченні дізнання суддя для малолітніх:

а) визначає розправу, або

б) закриває справування, якщо не знайде ознак провини або визнає, що нема достатніх познак проти малолітнього, або встановить інші причини, що виключають карне справування.

Ст. 622.

§ 1. Закриваючи карне справування з приводу відсутности усвідомлення чи видаючи з цього приводу виправдальний вирок, суддя застосовує виховні заходи.

§ 2. Батьки чи опікуни, оскільки цей наказ позбавив їх влади над малолітнім, можуть подати жалобу до апеляційного суду.

Ст. 623.

Прокурор або приватний овбинувач може подати жалобу на постанову про закриття справування.

Ст. 624.

Суддя може не викликати на головну розправу осіб, яких він сам раніше особисто допитав, і обмежитись до відчитання їх зізнань, оскільки виклику цих осіб не зажадає обвинувач, эборонець чи сам малолітній.

Ст. 625.

§ 1. Про термін розправи повідомляють батьків малолітнього, а також осіб, під яких опікою є малолітній, оскільки доручення повідомлень не є зв'язане з особливими труднощами чи проволокою.

§ 2. Ці особи мають право давати пояснення й подавати внесення.

§ 3. Суддя може зажадати, щоб ці особи з'явилися. Тоді застосовуються відповідно ст. 117—122.

Ст. 626.

Нестання названих у ст. 625 осіб не зупиняє справи, оскільки суддя не визнає їх присутности необхідною.

Ст. 627.

§ 1. Розправа відбувається при закритих дверях.

§ 2. Крім указаних у ст. 320 осіб, на розправі можуть бути присутні представники товариства патронату над малолітніми.

Ст. 628.

Підчас розправи суддя вислухує пояснення малолітнього, поза тим малолітній залишається в залі засідань лише остільки, оскільки суддя визнає це необхідним.

Ст. 629.

Суддя може відкласти виконання вироку у випадку хвороби малолітнього або з інших важливих причин.

Ст. 630.

Вироки судді для малолітніх підлягають оскарженню в апеляційному порядку до апеляційного суду, який застосовує відповідно приписи цього розділу.

Ст. 631.

Апеляція і касація в справах, що належать до компетенції судді для малолітніх, не зупиняє виконання вироку.

Ст. 632.

§ 1. Якщо проти малолітнього, який не скінчив сімнадцяти років, розпочато справу разом з дорослим, справування щодо малолітнього слід вилучити та передати судді для малолітніх.

§ 2. Але якщо в інтересі здійснювання правосуддя вилучення справи малолітнього є небажане, то судить звичайний суд, відповідно до компетенції додержуючи ст. 620, 625, 626 і 628.Той же суд рішає остаточно про можливість вилучити справу.

Ст. 633.

Закриваючи справування з приводу відсутности усвідомлення або видаючи з цього приводу виправдальний вирок, звичайний суд пересилає відпис рішення судді для малолітніх, щоб видав накази згідно зі ст. 622 § 1.

Ст. 634.

У випадку засудження малолітнього звичайний суд негайно пересилає відпис вироку з обґрунтуванням судді для малолітніх, до якого компетенції належать усякі дальші накази.

Ст. 635.

В окрузі, в якій нема суду для малолітніх, справи малолітніх розглядає звичайний суд згідно з загальними засадами компетенції й порядку інстанцій. Городський суд, передбачений у ст. 4 § 2 устрою загальних судів, повинен відповідно застосовувати приписи цього розділу, а в інших судах справування відбувається на загальних засадах, з додержанням ст. 620, 625, 626, 628, 633 і 634.

РОЗДІЛ III

ПОВЕРНЕННЯ ПРАВ І ПОГАШЕННЯ ЗАСУДУ

Ст. 636.

§ 1. Заяви засуджених у справі повернення прав або погашення засуду розглядає окружний суд, який видав вирок у першій інстанції, або в якого окрузі видав вирок городський суд.

§ 2. Якщо рішало кілька окружних чи городських судів, компетентним є той окружний суд, в якому чи в якого окрузі видано останній вирок.

Ст. 637.

Перед виданням постанови про повернення прав або про погашення засуду окружний суд може звернутися до прокурора, щоб він перевів дізнання для зібрання відомостей про поведінку засудженого після вироку.

Ст. 638.

§ 1. Заяву в справі повернення прав або погашення засуду суд розглядає на неявному засіданні.

§ 2. На постанову в цій справі можна подати жалобу.

Ст. 639.

Про повернення прав або про погашення засуду суд, який видав постанову, негайно повідомляє органи влади, що ведуть карні реєстри.

РОЗДІЛ IV

СПРАВУВАННЯ В КАРНО-АДМІНІСТРАТИВНИХ СПРАВАХ

Ст. 640.

§ 1. Особа, якій визначено кару в порядку карно-адміністративного справування, може звернутися в преклюзивному семиденному реченці від дня, коли їй проголошено рішення, до адміністративної влади з домаганням спрямувати справу на шлях судового справування; семиденний реченець рахується від дати доручення, якщо рішення слід було доручити.

§ 2. Якщо особа, якій визначено кару, є неповнолітня чи недієздатна, домагання можуть подати в реченець, який пливе для цієї особи, також батько, мати, дружина, опікун або куратор.

§ 3. У випадку відмови прийняти згадане в § 1 і 2 домагання, можна, продовж трьох днів від повідомлення про відмову, подати домагання спрямувати справу до окружного суду для розгляду обґрунтованости відмови. Це домагання можна подати прямо до суду.

§ 4. Про відмовлення названого в § 1 і 2 реченця рішає окружний суд.

Ст. 641.

§ 1. Якщо подано згадане в ст. 640 § 1 і 2 домагання, рішення адміністративної влади виконується, оскільки спеціяльний закон не постановляє інакше.

§ 2. Адміністративна влада, оскільки не візьме назад свого рішення, пересилає акти судові.

§ 3. Рішення адміністративної влади заступає в судовому справуванні правосильний обвинний акт.

Ст. 642.

Компетентним для розгляду справи є окружний суд, в якого окрузі є осідок влади, що визначила адміністративну кару.

Ст. 643.

Адміністративна влада, що визначила кару, або, заступаючи її, відповідна влада в осідку окружного суду може підтримувати обвинувачення замість чи побіч прокурора.

Ст. 644.

Окружний суд розглядає справу згідно з приписами про справування перед судом першої інстанції, зі змінами, передбаченими в наступних статтях.

Ст. 645.

§ 1. Окружний суд розглядає справи в складі одного судді.

§ 2. У цьому випадку застосовуються відповідно приписи ст. 382 і 383.

§ 3. Нестання публічного обвинувача не зупиняє розгляду справи.

Ст. 646.

§ 1. Внесення сторін не в'яжуть голови суду щодо наказів про викликання до розправи свідків і знавців, а також про спровадження інших доказів.

§ 2. Голова суду може перед визначенням розправи наказати допитати обвинуваченого, свідків і знавців через місцево компетентний городський суд. Свідків і знавців можна допитати під присягою.

§ 3. Аж до розпочатку доказового справування обвинувачений може взяти назад домагання спрямувати справу на шлях судового справування. У цьому випадку рішення адміністративної влади стає правосильним.

§ 4. Якщо сторона, вказавши свою адресу в домаганні спрямувати справу на судовий шлях, опісля змінила своє місце проживання і не повідомила про це суду, виклики й судові письма, вислані на її останню відому адресу, вважаються дорученими.

Ст. 647.

§ 1. Суд, що розглядає справу, постановляє на свій розсуд, яких свідків і знавців він допитає на розправі під присягою чи без присяги, а яких зізнання будуть відчитані. З цією метою він може видати наказ, що потрібні ще допити переведе один із його членів або інший суддя чи городський суд.

§ 2. Можна відчитувати записки дізнання та інші частини актів адміністративного справування.

Ст. 648.

Окружний суд не є зв'язаний мірою кари, визначеною в рішенні адміністративної влади.

Ст. 649.

§ 1. Вироки окружних судів, видані в карно-адміністративному справуванні, є правосильні, за винятком вироків у справах, наведених у ст. 504 § 2.

§ 2. Подання касації не зупиняє виконання кари, за винятком кари позбавлення волі.

РОЗДІЛ V

ВІДШКОДУВАННЯ ЗА НЕСЛУШНИЙ ЗАСУД ЧИ ОБВИНУВАЧЕННЯ

Ст. 650

§ 1. Особа, яку внаслідок поновлення справування правосильно виправдано або засуджено згідно з м'якшим карним приписом, може як відшкодування домагатися від державного скарбу винагороди за матеріяльні шкоди і втрати, а також за моральну кривду, якщо щодо неї виконано в цілому або частинно кару, яку опісля скасовано.

§ 2. Те саме стосується осіб, щодо яких карне справування по поновленні правосильно закрито.

Ст. 651.

§ 1. Не має права на винагороду той, хто своє передніше засудження спричинив умисно або через очевидне недбальство.

§ 2. Суд може відмовити винагороди, якщо познаки, зібрані переднішим справуванням, не були рішуче збиті у поновленому справуванні.

Ст. 652.

Право на винагороду переходить у випадку смерти управненої особи на її дружину, дітей і батьків, у межах, у яких вони наслідком покарання не одержали від засудженого належного їм за законом утримання.

Ст. 653.

§ 1. Домагання винагороди можна заявити лише продовж трьох місяців від правосильности рішення, яке дає підставу до відшкодування.

§ 2. Якщо особа, яка має право вимагати винагороди згідно зі ст. 650, померла продовж указаного в § 1 реченця або, заявивши в цей реченець домагання, померла перед правосильним закінченням справування про винагороду, то особи, названі в ст. 652, можуть вимагати винагороди продовж трьох місяців від смерти управненої особи.

Ст. 654.

Домагання відшкодування слід заявити в апеляційному суді, в якого окрузі видано вирок у першій інстанції.

Ст. 655.

§ 1. Апеляційний суд рішає на неявному засіданні, перевіривши, якщо потрібно, фактичні обставини. Приписи ст. 256 § 1, 2 і 3 відповідно застосовуються.

§ 2. По закінченні дізнання слід управненій особі дати змогу зробити свою заяву на письмі чи до протоколу.

Ст. 656.

На постанову, видану згідно зі ст. 655, можна подати жалобу до Найвищого Суду.

Ст. 657.

Приписи ст. 650—656 застосовуються до чужинців на засадах взаємности.

Ст. 658.

Видаючи виправдальний вирок, суд може визнати за обвинуваченим право на відшкодування від приватного обвинувача чи потерпілого, який має права сторони, за зазнану матеріяльну й моральну кривду:

а) якщо обвинувачення було свідомо фальшиве, або

б) якщо обвинувач уживав нечесних засобів, щоб добитися засудного вироку.

РОЗДІЛ VI

СПРАВУВАННЯ У ВИПАДКУ ЗАТРАТИ ЧИ ЗНИЩЕННЯ АКТІВ

Ст. 659.

Якщо окремий документ чи всі акти розгляданої справи затратилися або були знищені, то затрачений акт заміняється засвідченим відписом.

Ст. 660.

Суд закликає осіб, що мають відпис затраченого акту, подати його судові, а у випадку потреби наказує його відібрати. Ст. 142—157 відповідно застосовуються. На домагання відпис повертається стороні після того, як з нього виготовлено відпис.

Ст. 661.

Якщо нема засвідченого відпису, суд закликає сторони подати у визначений реченець внесення щодо змісту затраченого акту, а також щодо способів його відтворення.

Ст. 662.

Разом з указаними в ст. 661 внесеннями, сторони подають судові докази, які вони мають для підтримки внесення, а саме: приватні відписи, судові виклики, записки прокурорів, адвокатів і інших учасників процесу.

Ст. 663.

§ 1. По спливі визначеного згідно зі ст. 661 реченця суд постановляє на неявному засіданні, чи та яким способом слід відтворити затрачений акт.

§ 2. На постанову в цій справі можна подати жалобу.

Ст. 664.

При відтворенні затраченого акту можна допитати суддів, прокурорів, адвокатів та інших осіб, які брали участь у справуванні.

РОЗДІЛ VII

ВИДАЧА ПРОВИННИКІВ

Ст. 665.

При видачі провинників застосовуються приписи, наведені в цьому розділі, оскільки міжнародний договір не постановляє інакше.

Ст. 666.

§ 1. З внесенням про видачу особи, яка перебуває за кордоном, компетентний карний суд звертається до міністра юстиції.

§ 2. До внесення слід долучити:

а) якщо йде про особу, проти якої видано вже правосильний засудний вирок — відпис вироку з засвідченням правосильности;

б) в інших випадках — відпис постанови про тимчасове арештування, а також опис провини з поданням фактичних обставин і наведенням відповідних карних приписів.

§ 3. Крім цього слід по змозі долучити світлину і інші дані, що дають змогу встановити тотожність особи, яку вимагають видати, а також подати її державну приналежність.

§ 4. Час тривання тимчасового арешту, передбачений у ст. 171 і 172, рахується від моменту прийняття арештованого польською владою на території держави.

Ст. 667.

У наглих випадках компетентний суд чи прокурор може звернутися безпосередньо до компетентної закордонної влади з внесенням тимчасово арештувати особу, якої видачі вимагають; але він повинен одночасно повідомити про це міністра юстиції, долучаючи внесення про видачу (ст. 666).

Ст. 668.

§ 1. Якщо йде про провину, за яку закон загрожує смертною карою, а чужа держава видала провинника з застереженням, що до виданого не буде застосована смертна кара, суд у випадку засудження визначує, замість смертної кари, кару досмертного позбавлення волі.

§ 2. Якщо ж чужа держава видала з тим самим застереженням особу, засуджену правосильним вироком на смертну кару, суд видасть на неявному засіданні постанову, яка зміняє вирок, згідно з § 1.

Ст. 669.

§ 1. Якщо видану особу обвинувачується в кількох провинах, а чужа держава видала її з застереженням, що лише деякі з них будуть переслідувані, то карне справування може охоплювати тільки ці провини, а щодо інших воно повинно бути припинене.

§ 2. Якщо проти такої особи видано вже правосильний вирок, що охоплює кілька провин, тоді суд, що видав вирок, скасує вироком рішення про кару і визначить кару тільки за провини, охоплені дозволом на видачу.

§ 3. Справування, припинене згідно з § 1, можна вести далі, якщо обвинувачений із власної вини продовж двох місяців не покине меж Польщі, або якщо, покинувши їх, повернеться. Реченець рахується від дати правосильного закінчення справування в справі про провину, вказану дозволом на видачу, а у випадку засудження — від відбуття кари. У передбаченому в § 2 випадку суд обмежиться до видачі рішення про кару.

§ 4. Видаючи рішення про кару, суд не може присудити кари суворішої, ніж визначена обвинуваченому передніше за дану провину.

Ст. 670.

§ 1. Домагання закордонної влади видати провинника пересилають окружному судові місця проживання чи затримання розшукуваної особи.

§ 2. Якщо йде про провину, що допускає видачу, цей суд негайно допитує обвинуваченого й наказує його арештувати, після чого перевіряє пояснення обвинуваченого, оскільки він покликається на докази, які знаходяться в краю; по їх розгляді висловлює на неявному засіданні, вислухавши прокурора, думку в справі видачі провинника і пересилає її разом із актами міністрові юстиції.

Ст. 671.

§ 1. Згаданий у попередній статті суд може також і без внесення про видачу постановити тимчасове арештування провинника, якщо йде про провину, що допускає видачу, а:

а) дана особа є сильно запідозрена у вчиненні цієї провини, або

б) її розшукує закордонна влада за допомогою розшукового листа, оголошеного в польському поліційному віснику, або

в) закордонна влада зажадала тимчасового арештування цієї особи, називаючи рід провини, за яку розшукувану особу обвинувачують, та покликаю-

чись на виданий проти неї правосильний засудний вирок або судовий наказ арештування.

§ 2. Про день і місце тимчасового арештування слід негайно і безпосередньо повідомити закордонну владу, яка цього вимагає або переслідує дану карну дію, а також міністерство юстиції.

Ст. 672.

Особу, арештовану для видачі чужій державі, окружний суд відпускає на волю на домагання міністра юстиції або якщо закордонна влада візьме назад домагання видачі чи арештування.

Ст. 673.

Про дозвіл на видачу постановляє міністер юстиції.

Ст. 674.

§ 1. На перевезення під вартою через територію Польщі провинника, якого одна чужа держава видає другій, дає дозвіл міністер юстиції, вислухавши думку окружного суду у Варшаві, висловлену на неявному засіданні по вислуханні прокурора.

§ 2. Цей суд видає потрібний для перевезення наказ арештування.

КІНЦЕВІ ПРИПИСИ

Ст. 675.

Виконання кодексу карного оправування доручається міністрові юстиції.

Ст. 676.

Це розпорядження набуває сили одночасно з приписами, що впроваджують кодекс карного справування, з дня 1 липня 1929 р.

· ПРИПИСИ,
ЩО ВПРОВАДЖУЮТЬ КОДЕКС КАРНОГО СПРАВУВАННЯ

Розпорядження Президента Республіки з 19 березня 1928 р. (В. З. П. Р. ч. 33, поз. 314).

РОЗДІЛ І

ПРО СКАСУВАННЯ ДОТЕПЕРІШНІХ ПРИПИСІВ

Ст. 1.

§ 1. З дня набуття сили кодексом карного справування втрачають силу, з зазначеними нижче застереженнями, всі приписи, які стосуються справування в загальних карних судах, а зокрема втрачають силу ось які правні приписи з їх пізнішими змінами:

1) закон карного справування з 20 листопада 1864 р. разом із перехідними приписами з 1917 р.;

2) закон карного справування з 23 травня 1873 р. разом із впроваджуючим законом із тієї ж дати (австр. В. Зак. ч. 119);

3) закон карного справування з 1 лютого 1877 р. (В. З. Н. Д. стор. 253) разом із впроваджуючим законом із тієї ж дати (В. З. Н. Д. стор. 346);

4) закон про наглі суди з 30 червня 1919 р. (В. Зак. Польськ. Держави ч. 55, поз. 341);

5) закон з 6 липня 1922 р. про наглі суди в кол. пруській частині і на горішньошлезькій території Шлезького воєвідства (В. З. П. Р. ч. 60, поз. 536), а також розпорядження міністра юстиції з 20 липня 1922 р. (В. З. П. Р. ч. 60, поз. 542);

6) §§ 27—29, 72—74, 123 т. 2 і 4 (ст. 2 розп. міністра юстиції з 16 червня 1922 року. — В. З. П. Р. ч. 46, поз. 390 — і закон з 9 липня 1920 р. — В. З. П. Р. ч. 60, поз. 370) і § 136 закону про устрій судівництва з 27 січня 1877 р. (В. З. Н. Д. 1877 р. стор. 41 і 1898 р. стор. 371), а крім цього

лише в застосуванні до карного справування §§ 18, 19, 21, 170—176 уст. 1 і 2, 183 уст. 1 і 3, 184, 185—193, 195—204 цього закону;

7) §§ 50, 51 і 56 виконавчого закону з 24 квітня 1878 р. до закону про устрій судівництва (Зб. Пруськ. Закон. ст. 230), оскільки торкаються карних справ;

8) ст. 3 розпорядження міністра кол. пруської частини з 15 грудня 1919 р. про організацію карного судівництва (Уряд. Тижн. ч. 70, поз. 185, стор. 414);

9) закон з 13 лютого 1854 р., що стосується конфліктів у випадку судового переслідування з приводу урядових і службових дій (Зб. Пруськ. Зак. стор. 86), а також чинні ще приписи закону з 8 квітня 1847 р. про справування в компетенційних конфліктах між судами і органами адміністративної влади (Зб. Пруськ. Закон. стор. 170);

10) закон з 21 жовтня 1919 р. про спрощене справування в справах про злочини і проступки на землях колишн. австрійської займанщини (В. З. П. Р. ч. 87, поз. 473);

11) ст. 44 ч. 2 і ст. 52, 53 закону з 2 липня 1920 р. про боротьбу з воєнною лихвою (В. З. П. Р. ч. 67, поз. 449);

12) §§ 2 і 3 розпорядження ради міністрів з 11 травня 1923 р. в справі компетенції судів і справування в справах про воєнну лихву в Познанському й Поморському воєвідствах (В. З. П. Р. ч. 53, поз. 366);

13) ст. 7, 7 а уст. 1 і 2, 8, 9, 11, 12 закону з 10 червня 1926 р. про умовне припинення виконання кари на території діяння закону про карне справування з 23 травня 1873 р. (В. З. П. Р. ч. 61, поз. 354);

14) ст. 9—12, 13 уст. 1, 3, 4, 15 розпорядження президента Республіки з 17 вересня 1927 р. про умовне припинення виконання кари на території, на якій діє закон про карне справування з 1 лютого 1877 р. (В. З. П. Р. ч. 83, поз. 741);

15) закон з 16 березня 1892 р. про відшкодування з приводу неслушного правосильного засудження (австр. В. З. ч. 64), закон з 21 березня 1918 р. про винагороду шкоди для неслушно засуджених осіб (В. З. австр. ч. 109), а також

закон з 18 серпня 1918 р. про відшкодування з приводу слідчого арешту (В. З. австр. ч. 318);

16) закон з 20 травня 1898 р. про відшкодування осіб, виправданих унаслідок поновлення справування (В. З. Н. Д. стор. 345), а також закон з 14 липня 1904 р. про відшкодування за безвинно відбутий слідчий арешт (В. З. Н. Д. стор. 321);

17) приписи дотеперішніх законів, що стосуються оскаржування карних рішень адміністративної влади;

18) у завваземі до ст. 13 карного кодексу 1903 р. слова, вміщені в дужках наприкінці цієї завваги;

19) ст. 287 цивільного кодексу Польського Королівства 1825 р.

§ 2. Залишаються в силі такі правні приписи разом із пізнішими їх змінами:

1) розпорядження президента Республіки з 19 січня 1927 р. про дотермінове звільнення осіб, що відбувають кару позбавлення волі (В. З. П. Р. ч. 5, поз. 25);

2) розпорядження президента Республіки з 17 травня 1927 р. про відкладення і перерву виконання кари позбавлення волі, а також скасування тимчасового арешту з військових причин (В. З. П. Р. ч. 46, поз. 405);

3) розпорядження президента Республіки з 7 лютого 1928 р. про накладання порядкових кар, передбачених законом про судове справування, на особи, які виконують активну військову службу, а також про примусове припровадження цих осіб до загальних судів (В. З. П. Р. ч. 16, поз. 121);

4) (скасовано законом з 18. III. 1932 р., В. З. П. Р. ч. 34, поз. 355);

5) розпорядження президента Республіки з 6 березня 1928 р. про державну поліцію (В. З. П. Р. ч. 28, поз. 257);

6) (скасовано наказом з 28. II 1930 р., В. З. П. Р. ч. 13, поз. 92);

7) розпорядження президента Республіки з 16 січня 1928 р. про воєнний стан (В. З. П. Р. ч. 8, поз. 54), розпо-

рядження президента Республіки з 16 березня 1928 р. про винятковий стан (В. З. П. Р. ч. 32, поз. 307 *), розпорядження президента Республіки з 13 серпня 1926 р. про чужинців (В. З. П. Р. ч. 83, поз. 465), за винятком останнього уступу ст. 18, і розпорядження президента Республіки з 23 грудня 1927 р. про кордони держави (В. З. П. Р. ч. 117, поз. 996), за винятком останнього уступу ст. 20; передбачений у цих розпорядженнях „відклик" заміняється з додержанням термінів і порядку, передбачених у цих розпорядженнях, домаганням спрямувати справу на шлях судового справування, в якому окружний суд застосовує приписи ст. 641 §§ 2 і 3, 642—644 і 646—648 кодексу карного справування; вирок окружного суду не підлягає оскарженню;

8) (скасовано розпор. з 24. X 1934 р., В. З. П. Р. ч. 94, поз. 851);

9) закон з 2 березня 1923 р. в справі надання міністрові скарбу уповноваження реґулювати шляхом розпоряджень грошовий оборот із закордонними краями, а також оборот чужими валютами (В. З. П. Р. ч. 25, поз. 154) при відповідному застосуванні — замість дотеперішніх процесуальних приписів — приписів кодексу карного справування;

10) ст. VIII закону, що впроваджує карну процедуру, з 23 травня 1873 р. (австр. В. З. ч. 119) з тією зміною, що виключно суди є компетентні розглядати й вирішувати справи про всякі провини, передбачені в законах, виданих після набуття сили цим розпорядженням, оскільки закон виразно не передасть даної провини карно-адміністративній юрисдикції;

11) неактуальне;

12) неактуальне;

13) ст. 5, 7 і 8 розпорядження Президента Республіки з 15 липня 1927 р. про слідчих суддів для справ виняткового значення (В. З. П. Р. ч. 69, поз. 611);

---

* Скасоване законом із 22. II 1937 р., В. З. П. Р. ч. 17, поз. 108.

14) приписи спеціяльних законів, які крім оісб, згаданих у ст. 640 кодексу карного справування, уповноважують також інших осіб оскаржувати рішення адміністративної влади.

Ст. 2.

Неактуальна.

Ст. 3.

Скасовано законом з 9. IV. 1938 р.

Ст. 4.

§ 1. Всякі гривни, грошові кари і сконфісковані предмети чи отримана за них сума пропадають у користь державного скарбу, оскільки спеціяльний закон не постановляє інакше.

§ 2. Неактуальний.

§ 3. Параграф 27 а карного кодексу 1871 р., введений законом з 11 серпня 1923 р. (В. З. П. Р. ч. 92, поз. 721), касується.

РОЗДІЛ II

СУДИ ДЛЯ МАЛОЛІТНІХ

Ст. 5.

§ 1. При кожному суді для малолітніх повинен бути захист для тимчасового вміщення малолітніх до сімнадцяти років.

§ 2. Захист не може міститися в одному будинку з в'язницею чи арештом для дорослих.

§ 3. Захист є під безпосереднім наглядом судді для малолітніх.

Ст. 6.

До часу зорганізування захисту для малолітніх, у випадку необхідности затримати малолітнього, який не скінчив сімнадцяти років, суд уміщує його в виховно-поправ-

ному закладі або в окремому відділі в'язниці чи арешту, при чому малолітній не повинен стикатися з дорослими в'язнями.

Ст. 7.

Неактуальна.

РОЗДІЛ III

РЕЧОВА КОМПЕТЕНЦІЯ СУДІВ

Ст. 8.

§ 1. До компетенції окружних судів належать, крім справ, указаних у ст. 17 і 19 кодексу карного справування, також провини, що їх спеціяльні закони виразно передали до компетенції тих судів.

§ 2. Неактуальний.

Ст. 9.

Неактуальна.

РОЗДІЛ IV

ПРО ПЕРЕСЛІДУВАННЯ З УРЯДОВОГО ПОЧИНУ, НА ВНЕСЕННЯ, З УПОВНОВАЖЕННЯ, НА НАКАЗ ЧИ ВНАСЛІДОК ПРИВАТНОГО ОБВИНУВАЧЕННЯ

Ст. 10.

Міністер юстиції є вправі означити в порозумінні з компетентними міністрами, які органи і в яких межах є компетентні вносити й підтримувати обвинувачення на підставі ст. 58 § 1 буква б) кодексу карного справування, хоч би вони не були ще компетентними в день набуття сили цим кодексом.

Ст. 11.

§ 1. Кожний раз, коли, згідно з законами, переслідування з урядового почину залежить від уповноваження або внесення потерпілого чи будь-якої влади або від наказу влади,

обвинувач повинен пред'явити їх найпізніше при внесенні обвинного акту, а в городському суді найпізніше при початку головної розправи.

§ 2. Переслідування з приводу зневаги державної влади, державного урядовця чи військової особи підчас чи з приводу виконування ними урядових чи службових обов'язків або в зв'язку з їх становищем, матиме місце з урядового почину у випадках, передбачених чинними законами, а з огляду на публічний інтерес може мати місце також у випадках, коли, за законом, переслідування залежить від приватної скарги, внесення чи уповноваження, хоч би такої скарги, внесення чи уповноваження не подано. У випадку внесення публічного обвинувачення потерпілий має право підтримувати обвинувачення навіть тоді, коли публічний обвинувач відступає від обвинувачення.

Ст. 12.

Неактуальна.

Ст. 13.

Неактуальна.

РОЗДІЛ V

ОБОРОНЦІ

Ст. 14.

Адвокатські апліканти можуть виступати перед судами як оборонці в межах управнень, уміщених у спеціяльних приписах.

Ст. 15.

Оборонці при городських судах, уповноважені провадити чужі справи на підставі декрету з 8 лютого 1919 р. (В. П. П. Д. ч. 15, поз. 205), мають право провадити справи тільки в городських судах тієї округи окружного суду, в якій вони одержали відповідне уповноваження, а також у тому ж окружному суді, коли він вирішує в другій інстанції.

Ст. 16.

Судові оборонці, уповноважені провадити чужі справи на підставі декрету з 8 лютого 1919 р. (В. П. П. Д. ч. 15, поз. 205), мають право провадити справи тільки в городських і окружних судах тієї округи апеляційного суду, в якій вони одержали відповідне уповноваження, а також у тому ж апеляційному суді.

Ст. 17.

Карні оборонці, що діють на території апеляційних судів у Львові та Кракові, а також окружного суду в Тешині, мають право провадити карні справи тільки в судах, що знаходяться на цій території.

Ст. 17 а.

Оборонці, названі в ст. 15—17, не мають права виконувати дій, які приписи карного справування виразно передають адвокатам.

Ст. 17 б.

Оборонців, названих у ст. 15—17, можна призначувати для оборони з урядового обов'язку (ст. 93 § 1 к. к. с.) в судах, в яких вони мають право провадити справи.

Ст. 18.

Рішати в дисциплінарних справах оборонців, названих у ст. 15—17, є покликаний окружний дисциплінарний суд у складі 3 окружних суддів, а в другій інстанції — дисциплінарний суд апеляційної округи в складі 3 апеляційних суддів. Подрібні приписи про дисциплінарну відповідальність, устрій дисциплінарних судів і справування видасть міністер юстиції.

РОЗДІЛ VI

ПРОТОКОЛИ. ДІЗНАННЯ

Ст. 19.

Крім осіб, названих у ст. 233 кодексу карного справування, протокол може написати суддя, що виконує протоколовану дію.

Ст. 20.

§ 1. Крім випадку, передбаченого в ст. 257 кодексу карного справування, прокурор і державна поліція можуть підчас дізнання виконувати дії, вказані в ст. 254 § 1 букв. а), б), в), г) цього кодексу, і допитувати свідків, не відбираючи від них присяги, коли визнають це необхідним для закріплення слідів і доказів провини.

§ 2. Про хід цих дій складається протокол, в якому наводиться припис цієї статті. Прокурор, який виконує протоколовану дію, може сам написати протокол; як протоколіста може покликати також судового аплікантa. Державна поліція застосовує при складанні протоколів приписи ст. 259 кодексу карного справування.

§ 3. Дії, виконані на підставі цієї статті, мають силу судових дій, а протоколи — силу судових протоколів.

Ст. 21.

§ 1. Коли суд виконує в карних справах поодинокі судові дії на вимогу закордонних судів (ст. 13 § 2 устрою загальних судів), то застосовує польські закони.

§ 2. Але слід задовольнити вимогу закордонного суду, щоб при виконанні дій застосовано певний особливий порядок справування чи особливу форму, якщо польські закони цього порядку чи такої форми не забороняють.

РОЗДІЛ VII

СПРОЩЕНЕ СПРАВУВАННЯ

Ст. 22—30.

Скасовано розпорядженням з 23. VIII. 1932 р.

РОЗДІЛ VIII

НАКАЗОВЕ СПРАВУВАННЯ

Ст. 31.

§ 1. В карних справах, підсудних городським судам, якщо провина є загрожена, незалежно від додаткових і заступних кар, лише арештом і гривною або однією з цих кар, — городський суд може видати карний наказ на засадах, передбачених у цьому розділі.

§ 2. Карний наказ видає суддя без розправи.

Ст. 32.

Суддя може видати карний наказ, якщо на підставі донесення, поданого поліцією, іншою владою чи урядовою особою в обсязі їх діяння, визнає, що докази обвинувачення проти вчинника є достатні і не викликають сумніву.

Ст. 33.

§ 1. Карним наказом можна присудити лише кару гривни й арешту до чотирнадцяти днів або одну з цих кар. Кара заступного арешту разом із присудженою карою позбавлення волі не може перевищувати чотирнадцяти днів.

§ 2. У карному наказі можна умовно припинити виконання кари.

§ 3. В наказі можна вирішити також про конфіскату вже зайнятих предметів, що зберігаються в суді, в адміністративної влади, її органів чи в інших осіб.

§ 4. В наказовому справуванні цивільний правіж залишається без розгляду, про що повідомляється позовника.

Ст. 34.

§ 1. Не дозволяється видавати карний наказ проти арештованих осіб, проти малолітніх до сімнадцяти років і в справах за провини, переслідувані на приватне обвинувачення.

§ 2. Неактуальний.

Ст. 35.

Перед видачею карного наказу суддя може допитати обвинуваченого й зажадати внесення від обвинувача.

Ст. 36.

Карний наказ повинен містити в собі дані, названі в ст. 368 букв. а), г), д), ст. 369 кодексу карного справування, а також означення особи чи влади, що подала донесення, та дату видачі наказу. Крім цього в наказі слід навести зміст приписів про подання спротиву й про наслідки його неподання.

Ст. 37.

Відпис наказу доручається обвинуваченому й обвинувачеві.

Ст. 38.

§ 1. Обвинувачений і обвинувач мають право продовж семи днів від дня доручення наказу подати до городського суду спротив.

§ 2. Обвинувачений може подати спротив на письмі або усно до протоколу в канцелярії суду.

Ст. 39.

§ 1. У випадку подання спротиву справа розглядається в звичайному справуванні.

§ 2. Карний наказ не в'яже суду в звичайному справуванні ані щодо кваліфікації вчинку, ані щодо визначення кари.

Ст. 40.

Карний наказ, проти якого не подано в реченець спротиву, підлягає виконанню як правосильний вирок.

РОЗДІЛ IX

КАСАЦІЙНА СКАРГА

Ст. 41.

Скасовано розпорядженням з 23. VIII. 1932 р.

РОЗДІЛ X

ОРГАНИ. ВИКОНАВЧІ ДІЇ

Ст. 42.

§ 1. Права і обов'язки „поліції", передбачені в кодексі карного справування, мають крім державної поліції також інші органи державної і самоуправної влади, покликані зберігати спокій, безпеку чи публічний порядок у наданому їм законами обсязі, а зокрема в обсязі карно-скарбових провин — компетентні виконавчі скарбові органи, оскільки кодекс або це розпорядження виразно не обмежує цих прав і обов'язків до державної поліції (ст. 58 § 1 буква а), 246, 257—259 к. к. с., ст. 43, 46 § 2 цього розпорядження.

§ 2. На території Шлезького воєвідства права і обов'язки державної поліції, передбачені в кодексі карного справування, має також шлезька воєвідська поліція.

§ 3. На території прикордонної смуги, на якій виконують службу покликані для зберігання спокою й публічної безпеки відділи корпусу прикордонної охорони, його органи мають, доки не прибуде на місце державна поліція, права

й обов'язки поліції, передбачені в кодексі карного справування. У справах про провини, означені в розпорядженні президента Республіки з 24 жовтня 1934 р. про деякі провини проти безпеки держави (В. З. П. Р. ч. 94, поз. 851), а також у розпорядженні президента Республіки з 23 грудня 1927 р. про державні кордони (В. З. П. Р. з 1937 р. ч. 11, поз. 83), ці органи мають на території прикордонної смуги, на якій вони виконують службу, права й обов'язки державної поліції, передбачені приписами карного справування.

Ст. 43.

Відношення судової і прокурорської влади до державної поліції означають, крім кодексу карного справування, розпорядження президента Республіки з 6 березня 1928 р. про державну поліцію (В. З. П. Р. ч. 28, поз. 257) і спеціяльні закони.

Ст. 44.

Примусове припровадження обвинувачених, свідків і знавців виконують, крім поліції, також громадські органи або судові возні.

Ст. 45.

Державна поліція доручає судові письма, крім випадку, передбаченого в ст. 199 кодексу карного справування, також тоді, коли доручення іншим способом могло б потягнути за собою спізнення чи інші некорисні наслідки для правильного здійснювання правосуддя; розпорядження міністрів юстиції і внутрішніх справ означить докладніше ці випадки.

Ст. 46.

§ 1. Приписи, що діють на поодиноких правних територіях про стягання гривен, грошових кар, коштів справування і оплат, застосовуватимуться надалі до часу видання закону, передбаченого в ст. 548 кодексу карного справування.

§ 2. Державна поліція є зобов'язана давати виконавчим органам лише в конечному випадку допомогу для усунення ставленого їм опору та охорони їх дій.

§ 3. Громадські органи є зобов'язані на доручення судової чи прокурорської влади примусово стягати гривни, грошові кари, відшкодування за біль, кошти справування й оплати. Міністер юстиції є вправі визначати території, на яких будуть уживати громадських органів для виконавчих дій, обсяг дорученого їм примусового виконання, порядок екзекуційного справування і евент. винагороду громад за переведення примусового виконання. Громадські органи не можуть переводити примусового виконання на нерухомостях і правах на нерухомостях.

Ст. 47.

Компетентний воєвода видає накази, потрібні для виконання видачі або перевозу провинника, дозволеного на підставі приписів книги XI розділу VII кодексу карного справування.

Компетентним є той воєвода, на якого території перебуває провинник, що підлягає видачі, або знаходиться кордонний перехідний пункт, в якому має відбутися прийняття провинника польською владою.

РОЗДІЛ XI

Тепер неактуальний.

РОЗДІЛ XII

Ст. 57.

Виконання цього розпорядження доручається міністрові юстиції.

Ст. 58.

Це розпорядження набуває сили з дня 1 липня 1929 р. Приписи розділу VIII і ст. 19 та 20 будуть застосовувані аж до скасування їх розпорядженням президента Республіки.

ПОКАЖЧИК
ДО КОДЕКСУ КАРНОГО СПРАВУВАННЯ

Склав д-р Т. МАЦЬКІВ

(Числа показують статті кодексу карного справування, числа в дужках відносяться до слів в дужках, бук. = буква, д. = дивись).

Головна розправа

ЗМІСТ

КОДЕКС КАРНОГО СПРАВУВАННЯ

КНИГА VII.

КНИГА VIII.

КНИГА IX.

КНИГА X.

КНИГА XI.